

1
1985

**živá!
SLOVA**

ročník XVII

Neboj sa malé stádečko ...

„Neboj sa, malé stádečko, lebo zaľúbilo sa vášmu Otcovi dať vám královstvo“.

Lukáša 12, 32

To je potešenie nášho dobrého Pastiera. Jeho stádečko je malé, bojazlivé, zomdlené, a predsa Jemu milé. Otec ho miluje. Pán ho vodi bezpečne, ukryl ho vo svojom královstve. Keď na vyprahlých pastvách ustáva, ukazuje mu hore, k bránam nebeskej slávy a hovorí: „... zaľúbilo sa vášmu Otcovi dať vám královstvo“, tú Jeho slávu. Aký je to slávny cieľ putovania!

Tomu, kto verí, patrí toto královstvo nezrušiteľným právom. Ako mne závetil môj Otec, tak i ja závetím vám královstvo, povedal Pán Ježiš (Lk 22, 29). Toto dedičstvo je tak isté, ako len láska Božia je večná, nepremenná. Satan, ako veľký protivník tohto královstva, ti možno vnuke zlé myšlienky, takže začneš pochybovať a strachovať sa, či sa tam dostaneš, ale tvojho práva, tak drahoh vydobytého, fa tým nezbaví. Skôr by musel strhnúť korunu z hlavy Toho, ktorý sedí na tróne, než by sa mu podarilo zrušíť to právoplatné slovo zasluženia.

Nezabudnime nikdy na slová dobrého Pastiera: „... zaľúbilo sa vášmu Otcovi“. Nás drahý Pán nás vedie aj cez hory prekážok, a ukažuje nám, ako je naša cesta pokrytá Božím milosrdensvom (Ž 103). Preto „dobroreč moja duša Hospodinovi a nezabudni niktorého zo všetkých jeho dobrodení“. Nezneuctievajme Ho strachom a pochybovaním vtedy, keď nás vedie cestou plnou kamenia a trúnia. Neobzrajme sa na iné cesty, tmavé a krivočaké. Nedabajme na svoje nestále a vrtkavé srdce, uprime zrak k tej budúcej sláve, ktorá sa má zjavíť na nás. Otec má v tom zaľúbenie, aby sme boli spasení a prebývali v Jeho sláve. Kvôli tomu Pán Ježiš položil svoj život na Golgotu. Jemu patrí královstvo, a dáva ho nám. Nepochybujme o tom! Nuž, neboj sa malé stádečko, „lebo nie je vôla vášho Otca, ktorý je v nebesiach, aby zahynulo čo len jedno z týchto maličkých“ (Mt 18, 14).

M. O.

ZIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmRS Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1, Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

S novým rokem nová milost...

Milost je zcela nezaslužené obdarování nehodného. K naplnění jejího významu je ovšem třeba onoho milostivého — mocného a majetného — toho, kdo by ji přijímal. Je možno milost oním mocným udělovat a odpírat, a samozřejmě také potřebným odmítat — nepřijímat! Záleží na mravní ušlechtilosti a nezíštnosti dárce, aby se obdarovaný necitil uražen, ponížen a zavázán — „koupen“ a nakonec zotročen dárce. Proto je ve světě tak málo pravé milosti a tak málo důvěry v ni, tolik předsudků proti ní a zjevné nevděčnosti či dokonce pohrdání milostí. Jak je přirozená pyšně a sebevědomě lidské povaze soběstačnost, nezávislost, svoboda i za cenu živoření! Právě tak je ovšem lidské povaze vlastní vlastní nedostatek cti a hrosti, podlezavost, prodejnost a věrolomnost jako nízká odpověď na nízkou, vypočítavou a zotročující „milost“.

Jak zcela jiná je Boží milost a jak zcela jiné zákonitosti v mravném životě člověka vyvolává:

ABRAHAM svému milostivému Bohu natolik důvěřoval, že mu zcela dostačilo jeho slovo, aby sel nevěda, kam ho Bůh vede. Tak se mu stále zjevoval a zjevil v plně krásé svého božského charakteru — v milosti, která Abrahama neponižovala, ale naopak povznášela stále výše až k vrcholu mravní a duchovní krásy naprosté oddanosti svému Bohu (1M 22, 12).

IZÁK milostivému Bohu svého otce Abrahama natolik důvěřoval, že trpělivě kopal své stužnice přes všecky objektivní překážky. Pak se mu zjevoval Bůh ve své milosti živých vod, až jej jeho milost pozvedla k vítězství úcty v očích všech nepřítele (1M 26, 26—32).

JÁKOB milostivému Bohu Abrahamovu a Izákovi natolik důvěřoval, že z jeho milosti žil, trpěl a pracoval až do vítězného modlitebného zápasu pro poznání živého Boha a jeho blahodárného „slunečního svitu“ ve svém životě (1M 32, 28—31).

MOJZÍS milostivému Bohu Abrahamovu, Izákovi a Jákobovu natolik důvěřoval, že z jeho milosti vyvedl strádající lid z egyptského otroctví a zjevoval i na poušti Boží moc a slávu, která je podpírala, vedla do zaslíbené země a neprestala nikdy mezi nimi přebyvat! (2M 15, 2, 40, 34—38)

Jak by tedy DÍTKY BOŽÍ — údy Kristovy Církve — neměly v plné důvěře očekávat na novou milost svého milostivého Boha a Otce Pána Ježíše Krista, svého nebeského Otce? Cožpak Jej dokonale neznají ve zjevení Jeho pravosti a v Tom, ktereho On sám poslal — v Ježíši Kristu? Jak velice nás povznáší Jeho neskonalá milost v nezíštné božské lásce na Golgotě, která člověka vyvádí z prachu jeho nicoty a bláta jeho porušenosti vzhľbu až na Jeho srdce! Tato milost člověka neponižuje, ale člověk se naopak v zahanbení sám před Ním ponižuje, koří a obdivuje Jej s pocity nevýslovné vděčnosti!

V tomto duchu Vám přejeme, drazí čtenáři, abyste brali plnost Boží milosti i v novém roce 1985. V Boží milosti jděte dál, kam Vás vede, trpělivě kopejte a nalézejte z jeho milosti stále nové studnici živé vody pro sebe a druhé — a tak služte i svým odpůrcům, z jeho nové milosti žijte, snášejte zkoušky svého utrpení k dosahování modlitebných vítězství a poznání, v čem je Jeho požehnání, z milosti služte svým bližním k vysvobození z duchovní temnoty a otroctví a svým domácím víry k Boží požehnané přítomnosti ve svých shromážděních — a nade vše zakoušejte milost svého spojení s Vaším nebeským Otcem v plnosti Ducha Pána Ježíše Krista!

Vaše redakce

sedem

pohľadov do neba

Ako často sa dívame HORE, do NEBA! Vedť tak to robil náš Pán. Ked napríklad stál pred Lazarovým hrobom, po zdvihnutí kameňa „pozdvihol oči HORE a povedal: Otče, ďakujem ti...“ Ako často hovoril o tom, čo je HORE! Učeniskom povedal, keď reptali: „A čo, keby ste videli Syna človeka vystupovať HORE, kde bol prv?“ HORE pre Pána Ježiša znamenal NEBO. Tak sa aj my teraz zadívajme „hore do neba“, aby sme si pripomenuli, čo NEBO pre nás znamená. Týchto pohľadov bude sedem.

sti, ochrany, vŕfazstva nad zlým. Keď je dieťa v otcovskom dome, má zaručené dedičstvo. To je len náznak toho, čo pre nás znamená NEBO ako OTCOVSKÝ DOM. Keď už tu, na zemi, nás nič nemôže odslúčiť od Božej lásky, v dome Otca budeme túto Jeho lásku prežívať v plnej miere na veky. Tu často „máme hlad“ po Božom slove, po obecenstve, tu prežívame zápasu a prehry, tu nás často prepada pochybnosť, či vôbec sme dedičmi večného života. Tam to všetko pominie. Och, či vôbec túžim po tomto Otcovskom dome!?

Keď Pán Ježiš pripravoval učenikov na svoj odchod do neba, potešil ich slovami: „V dome môjho Otca je mnoho prístupov..., pretože vám idem prihotoviť miesto, a keď odídem a prihotovím vám miesto, prídeš zase a pobežíš si vás k sebe“ (J 14, 3). Otcovský dom — to je spojené so synovstvom. My sme Božie deti, preto máme „otcovský dom“. Každé dieťa túži po otcovskom dome, keď tam patrí, nikto ho z neho nevyhodí, nikto mu nemôže povedať: ty tu nepatriš. V otcovskom dome je otec, milujúca a milovaná bytosť. Otec z prírodenej podstaty miluje svoje dieťa a stará sa o neho. Dieťa nepochybuje, že v blízkosti otca „má dostať chleba“ a nemusí trpieť hlad. Otec je zárukou bezpečno-

Mnohí Boží mužovia staroveku svojím životom dokázali, že hľadali nebeskú vlast. Boli to mužovia viery, ako sa o nich zmieňuje list Židom 11, 14–16. Vyznávali svojmu okoliu, že na zemi sú len dočasne, lebo majú pripravenú inú, lepšiu, nebeskú vlast. Preto žili ako cudzinci a pútenci. Čo znamená pre nás pojed „vlast“? To si uvedomíme až vtedy, keď sme v cudzine. Ľudia okolo nás hovoria inou rečou, majú iné zvyky, chutí im inak pripravené jedlo, líšia sa aj oblečením a chovaním. Do určitej miery sa od nich líšim, keď hned poznajú, že som cudzincom. Tak je to aj v duchovnej oblasti. Máme inú reč, ľudia nám často nerozumia: hovoríme o „spasení“, „posvätení“, o „Spasiteľovi“, „Svätom Duchu“. Ale nerozumia nám aj

inak, nášmu konaniu, postoju k životu vôbec. Často hovoríme o budúcnosti a pritom „prítomný život nevyužívame“. Dávajú nám najavo, že často im vadíme, hlavne keď ide o vtipy, prípitky, oslavu a iné. Je to veľmi dobre, keď nám naznačia ako Jonášovi: Čo tu robíš, ospalče? prečo si na našej lodi, keď máš byt inde, na cestu do Ninive?

V nebi máme VLAST, tam už nebude len hostia a pútenci. Budeme všetci hovoriť jednou rečou, nebeskou. Budeme mať rovnaké telá i oblek, budeme Pánu podobní [1] 3, 2]. Milý brat, milá sestra, čaká ta iný príbytok, než je tvorenie smrteľné a porušiteľné zemskej tela. V nebeskej vlasti budú len bytosť s nebeskými telami. To bude nepredstaviteľná sláva. Tu sa možno hanbiť za svoj vzраст, obličaj — tam budeme všetci ako tu, na zemi, bez pohlavia, bez veku. Ani mladí, ani starí, ani veľkí, ani malí. Sme spojení s touto našou VLASŤOU, kde je OTCOVSKÝ DOM?

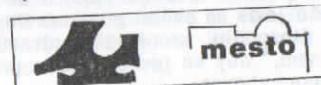
V nebeskej vlasti nie je chaos, neporiadok. Nerobi si tam každý, čo chce. To je večné KRÁĽOVSTVO nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista, ako to napsal apoštol Peter (2Pt 1, 11). Pán Ježiš je KRAL kráľov, Jemu je daná každá moc na nebi... Aká je to vláda? Dokonale spravodlivá. Tisícročné kráľovstvo bude len predchodom večného v nebesach. Pre nás je zasluženie, že budeme s Ním kráľovať na veky vekov (Zj 22, 5). V tomto kráľovstve nebudú zbrane, nebude s kým bojovať. Aj posledný nepriateľ — smrť — bude uvrhnutý do ohnivého jazera. Z neho nič ani nikto nevyjde von. Bude to kráľovstvo POKOJA. V tomto kráľovstve nebude vojakov, veliteľov, nadriadených a podriadených. Potom bude zrušené každé kniežatstvo, každá vrchnosť a moc, a Pán Ježiš odozvadá kráľovstvo Bohu a Otcovi [1K 15, 24]. Tak bude Boh všetko vo všetkom.

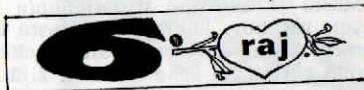
Mesto je zvláštne usporiadanie ľudských vzťahov. Ľudia sú v meste koncentrovaní na pomerne malú plochu, sú viacero závislosti na sebe ako keď žijú niekde v roztrúsených domoch na horách. V meste je ruch a s tým je spojené mnoho dobrého i zlého.

V závere knihy Zjavenia je nebo opísané ako MESTO (Zj 21, 21). Rozmery mesta sú nepredstaviteľné. Znamená to, že všetci spasení ľudia budú v jednom mieste, budú žiť v rovnakých podmienkach. Preto rozmery tohto mesta nám ho predstavujú ako kocku. V strede je vsemohúci Pán Boh a Baránok, ktorý je chrámom, aj slinkom. Je centrom všetkého. Na Noho bude obrátená pozornosť všetkých. Mesto má Božiu slávu a je nesmierne krásne. Čo si tu cenieme najviac? Zlato, drahokamy. Krása MESTA je vyjadrená tak, že všetko je zo zlata, drahokamov, perál. Noci v ňom nebude, ani špinav, prachu, znečisteného ovzdušia, nebude znieť hukot mora, nebudú v ňom vandalovia, ktorí tu na zemi ničia krásne veci, ani tí, ktorí sú nečistí, páchajúci ohavnosť a lož. „Ó, mesto nádherné, krásne, slábená moja vlas!“ Túžim po ňom?

V zemskom Jeruzaleme vrch Sion mal zvláštne poslanie. Stála na ňom kedysi pevnosť, ktorú Dávid dobyl. Potom tam preniesol truhlu zmluvy, takže sa vrch Sion stal symbolom Božej prítomnosti a náboženskej pospolitosti ľudu. My sme pristúpili k vrchu Sionu (Žd 12, 22) a v Zj 14 vidíme vrchový Sion s veľkým počtom spevákov, ktorí hrajú na harfách a spievajú ako novú pieseň. Čo je NEBO? Miestom spevu, radosť, oslav Otca i Baránka-Pána Ježiša. NEBO bude miestom večného obecenstva s Pánom a nášho spoločného zhromaždenia. Keď už tu, na zemi, spev vykúpených rozohrieva srdce a napĺňa ho vďačnosťou za spasenie, o kolko viacej tam, kde všetko uvidíme tvárou v tvár. „Sioone, nádherný, svätý, ty miesto pokoj! Jak túži po tebe srdce, tu v riši rozbroja.“

Ked povieme slovo „raj“, každý si predstaví nejaké báječné miesto s okúzľujúcou atmosférou, pohodlím, bohatom stolom, teplým počasím atďalej. Iba Adam a Eva okúšili slast skutočného raja. Od doby ich pádu ľudia iba snívajú o tom, čo by mohlo byť rajom. Víme, že na zemi od tej doby neboli raj. Ale apoštol Pavol bol vytrhnutý do treteho neba, do raja (2K 12, 4). Nenašiel však slov, ktorými by tento raj mohol opísat. Veľmi dobre môžeme na to vzťahnuť prorocké slová: „Čoho okno nevidelo a ucho nepočulo, a čo na srdce človeka nevstúpilo, čo všetko Boh prihotobil tým, ktorí ho milujú“. Raj človek stratil pre hriech, ale skrte milosť pre obet Pána Ježiša ešte lepší a dokonalejší raj je pripravený pre spasených. „Tomu, kto víťazí, dám jesť z dreva života, ktoré je prostred raja Božieho“ (Zj 2, 7). To najlepšie a najkrajšie, čo pre človeka môže byť, Boh pripravil tým, ktorí Ho milujú. Nikto z ľudí nejedol zo stromu života, ale vďazom je to zasľúbené, budú mať právo jesť z tohto stromu po celú večnosť.

Tak teda zbýva odpočinok Iudu Božiemu“ (Žd 4, 9). Duchovne vchádzza do odpočinutia každý, kto príde k Pánu Ježišovi (Mt 11, 28). On odstráni bremeno vína, a ukončí namáhavú „prácu“ na ceste „zásluh“ pre vlastné ospravedlenie. Ale pokiaľ žijeme na tejto zemi, musíme pracovať inak, ako Boží spolupracovníci na Jeho vinici. V Jeho službe sme každý deň, od rána do večera, cez pracovné dni aj vo sviatok. Skutočné odpočinutie nás čaká v NEBI. „Blahoslaveni sú mŕtvii, ktorí odteraz zomierajú v Pánovi. Áno, tak hovorí Duch, aby si odpočinuli od svojich prác, a ich skutky nasledujú s nimi“ (Zj 14, 13). Charakter našej práce u Pána bude úplne iný ako je teraz. Iba kňažská služba v chráme by nám mohla symbolicky vrhnúť trochu svetla na budúci „odpočinok“ Božieho Iudu.

Aké rozmanité je Božie slovo. Z rôznych strán a zrozumiteľnými obrazmi nám dáva možnosť skulinkou pohliadnúť do NEBA, kam sa blížime. Častejšie ako doposiaľ zdvihnieme hlavy HORE a myslíme na zasľúbenia, ktoré sa čoskoro naplnia aj pri nás.

-jos

LÉKAŘ [Lk 4, 23]

Zprávy z nejstarších dob o lékařském umení nalezáme u všech národů. Zdravotníctví znali i v Izraeli. Lékaři a lekárnički pečovali o zdraví nemocných. V apokryfní knihe Sirachové (38,1–8.12–14) čteme: „A onť dal umění lidem, aby oslaveni byli divnými věcmi jeho... Potom dej místo lékaři, nebo také jej Pán stvořil, a nechť neodcházi od tebe, protože ho potřeba... Nebo oni Pánu modlit se budou, aby jím dal odpočinutí a zdraví k životu.“ Pán Ježiš za svého pozemského života citoval slovo z 2M 15, 26: „Nebo já jsem Hospodin, který tě uzdravuju.“ Užívá je ve výrocích o sobě bez obvyklého „Já jsem,“ aby se projevil jako pravý Lékař těla i duše. To je skutečnost, o ktoré nelze pochybovať.

Byl si vedom svého poslání — to nám ukazuje i způsob vyjádření ve slovech „Lékaři, pomoz si sám.“ Vkládá je do úst obyvatel svého rodiště, vztahuje je však na sebe. I v odpovědi farizeům (Mt 9, 12) říká: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ Náš Pán znal své poslání Lékaře také z dávného proroctví Izaiášova (53, 4): „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti, jež na sebe vzal.“ Při bohoslužbě v nazaretské synagóze četl Pán z téhož proročka (61, 1–3): „Duch Hos-podinův je nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mě, abych vyhlásil zajatecům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeplané na svobodu...“ K tomu dodal: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

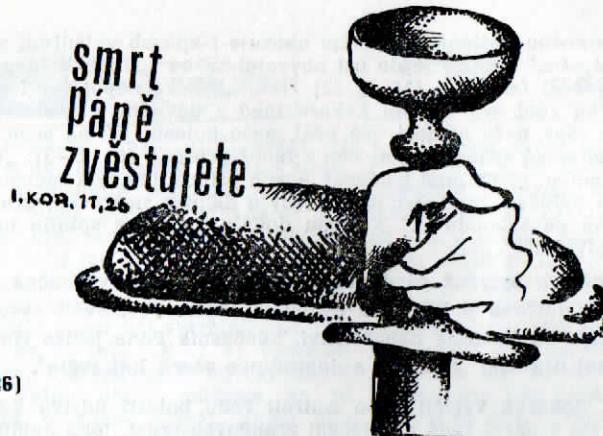
V dějinách lidstva byly už před narozením Pána Ježiše význačné osobnosti, jejichž srdce byla dotčena bolestmi a trápením světa. Povstávali vysvoboditelé, státníci, filosofové i zakladatelé náboženství. Současnýk Pána Ježiše římský císař Augustus se nechal titulovat „Spasitel a dobrodince všech lidí světa“.

Tito „lékaři“ dokázali vyléčit nebo zmírnit řadu bolestí lidstva. Lékaři duší Pánu Ježiši však šlo v první řadě o vyléčení zraněných srdcí. Jeho nejdůležitějším posláním bylo vytrhnout je z duchovní ztracenosti, z odcizení Bohu a přivést je zpět do Boží přítomnosti jako Jeho děti. Není většího divu uzdravení než právě tento. Avšak k jeho dosažení bylo třeba zcela jiných prostředků — velký Lékař obětoval vlastní krev a vlastní život.

Pán Ježiš je ale také lékařem těla. I když je uzdravení těla druhouhadou záležitostí a nepodmiňuje naši svatost jako uzdravení duše, přece tím nebude zkračena radostná zvěst, že Pán Ježiš je i lékařem nemoci těla. První velké divy, které Pán vykonal na počátku své veřejné činnosti, byly právě uzdravení nemocných. Bůh zasahuje při mnoha onemocněních podivuhodně tím, že řidi myšlenky lékaře a žehná ruce chirurga. Platí všeobecně, že Pán pomáhá i v léčbě vedené lékařskými poznatkami. To ovšem nevyplývá i z mimořádný zásah Boží pomoci tam, kde je veškeré lidské umění v koncích, anebo chce-li své děti vést zcela vědomě určitou cestou při pohledu na tělesná utrpení.

Mnozí věřící se neustále zaměstnávají otázkou uzdravování nemoci výrou, která je založena na dogmatu, že Pán Ježiš za svého pozemského působení uzdravoval všechny nemocné a že má i dnes tutéž moc. Jestliže se někdo nemocný nechal pomazat olejem staršími sboru podle Jk 5, 14–15 a přesto nebyl uzdraven, pak z toto údajně vyplývá, že neměl víru. Takový závěr je však nejen laciný a mnohdy i nemilosrdný, ale může i způsobit nedozírné škody na duši nemocného. Názor, že Pán Ježiš uzdravoval bez rozdílu všechny nemocné, s nimiž se setkal, je zcela neopodstatněný. Z události u rybníka Bethesda, kde Pán uzdravil třicet osm let nemocného člověka, jednoznačně vyplývá, že uzdravil z mnoha nemocných, kteří tam byli, pouze tohoto jediného člověka. Nepřehlédněme také zprávu Lukáše 5, 15–16, kde je řečeno: „Zvěst o něm se šířila stále více a scházely se k němu celé zástupy, aby ho slyšely a byly uzdravovány ze svých nemocí. On však odcházel na pustá místa a tam se modlil.“ Pán Ježiš tedy opouštěl zástupy lidí, kteří chtěli být uzdraveni a jejichž vztah k Němu byl motivován jen časným tělesným ziskem! Pokud nám jde o uzdravení nemoci těla, pak vězme, že Boha k tomu neprinutíme na základě „litery“ a že také nemůžeme vzdorovat Jeho svaté vůli. Právě v dnešní době, kdy se v této oblasti mohou vyskytnout různé výstřednosti, je třeba zdůraznit to, že jen „Duch obžívuje“ a že i apoštol Pavel musel být poučen a usměrněn, aby nám mohl posloužit k poznání, že dary Ducha jsou časné, ale ovoce Ducha svatého je věčné. (Viz 2K 12, 7–10; 1K 12, 29–13,3.8–12.) Tím nebudete nijak ukrácena Boží zvěst, že náš Spasitel Pán Ježiš je Lékařem duše i lékařem těla.

přel. -zd

(1K 11, 26)

Smrt má dvě stránky — bere člověka z tohoto světa a převádí ho do zcela jiné oblasti bytí. Totéž, ovšem v mnohem hlubší a závažnější formě, se stalo i s Božím Synem — člověkem Ježíšem Kristem.

Smrt uzavřela den Jeho ponižení a otevřela den oslavění. Jsme-li duchovně zajedno s Kristem v Jeho smrti, pak Jeho smrt pro nás znamená rozchod se světem, který je Bohu odcezen a zároveň vstup do „jiného světa“, který patří Kristu.

Tyto skutečnosti pro nás mají obrovský význam. Máme je mít stále na mysli. A abychom na ně nezapomněli, postaral se Pán o to, aby při slavnosti Jeho památky byla naše pozornost vždycky zaměřena právě na Jeho smrt a její nedozírný význam. „Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvestujete smrt Pánu“ (1K 11, 26).

Je to náš požehnaný úděl smrt denně provádat tuto jedinečnou pravdu Jeho smrti jako ti, kteří jsou odděleni od ducha porušení na světě a spojeni s Ním v novém životě. Proto se pravidelně scházíme „prvního dne po sobotě“ ke společnému zvěstování smrti Pána a to do doby, dokud nepřijde. Zvěstujeme okolnímu světu, který Ho dosud odmítá, že člověk má vinu na Jeho smrti a že se Bůh na něj právem hněvá, že mu hrozí na věčnosti soud a že naší jedinou záchrannou je Jeho zástupná oběť a smrt. Stáváme se oddělenými od du-

cha světa pro Ducha Kristova, který nás s Ním spojuje a vyvolává v nás touhu být navždy s Kristem u Otce tam, kde nám připravuje nebeské příbytky (viz J 14, 3).

Jak už bylo řečeno, smrt nejen uzavírá dveře ke světu, ale na druhé straně otevírá dveře do slávy a k nebeským požehnáním. Náš Pán a Spasitel tam vstoupil svým slavným vzkříšením a vykonal dílo, které mu Bůh svěřil (viz J 17, 4,5). Jsme ještě po určitou dobu zde na zemi (stejně jako byl Pán po svém vzkříšení), abychom dokazovali prostřednictvím Boží spasitelné viry, že jsme vyšli z tohoto světa a že jsme v Kristu dostali nebeské požehnání. A nic jiného nepředkládá našemu srdci tak živé konec „starého“ a počátek „nového“ jako právě smrt Pána, kterou zvěstujeme při Jeho památce.

S námi je to podobné jako u Pána — nejdříve musela přijít smrt a teprve pak život ve vzkříšení. Nejprve se musely dveře zavřít, a to se stalo, když Pán zvolal: „Dokonáno jest!“ a sklonil hlavu ve smrti. Stejně musíme zemřít všemu starému, porušenému a bezbožnému i my, abychom mohli žít nový život. Nezachováme-li toto pořadí, poznáme málo z „otevřených dveří nebeské slávy“. Nejprve se musí první dveře zavřít, aby se mohly otevřít druhé. Nenosíme-li „na sobě znamení Ježíšovy smrti“, pak na nás také nemůže být zjeven „Ježíšův život“ (2K 4, 10).

Charakteristický předobraz Kristovy smrti nám přináší přechod Rudého moře. Tam byl nepřítel Božího lidu definitivně přemožen a s konečnou platností musel vyklidit oblast své moci a vlády nad ním (2M 14). Potom následoval den radosti a oslavování Boha (2M 15). Stěží bychom našli ve Starém zákoně jiný předobraz, který by nám výstižněji přiblížil vysvobození ze starého života otrocké služby se všemi křivdami, nenávistí a hrůzami jako právě tato událost. Je to vzácný obraz duchovní hodnoty smrti Pána. Nepřítel duše člověka je zničen (Žd 2, 14) a opustil oblast své moci (Ga 1, 4). Egypt zobrazuje svět bez Boha. A tento Egypt s jeho knížaty a s jeho otrouctvím — ale také se svými lákavými plnými hrnci masa, s melouny a okurkami — jsme provždy opustili. Dveře za Božím lidem — také za mnou — se zavřely. I my, i já jsem vysel, a to ve smrti Kristově.

od
vérou, ale brzy tam budeme ve skutečnosti! To, že On — náš drahý Spasitel — je tam, nás opravňuje k duchovním prožitkům naší přítomnosti s Ním v Jeho (a také naší) nebeské vlasti.

Pán ležíš řekl před svým odchodem z této země svým učedníkům: „Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otcí“ (J 14, 28). Oni tomu tenkrát nerozuměli, my však chápeme, že to pro Něj byla radost smět jít k Němu jako člověk a jako náš předchůdce, aby tam uvedl podle věčných zásad Boží lásky i nás. Nezavřeme-li ve svém životě za sebou dveře, dělci nás od ducha porušení, pak není divu, že se nedostaneme do radostné skutečnosti otevřených dveří pro přebývání v Boží přítomnosti.

Toto všechno před nás vystupuje velmi živě právě při památce Pána. Tam se scházíme jako hlouček oddělený všechno, co ve své smrti opustil Pán a jsme s ním spojeni tam, kde On odešel jako člověk k Otcově radosti.

Stojíme na základě Kristovy smrti, Jeho smrt zvěstujeme a zaujmíme tak výsostné postavení, dobyté touto smrtí, a to jak v tomto dosud porušeném, tak i v onom věčném, „neporušitelném, ne poskyrněném a neuvažlém“ světě (1Pt 1, 4).

Kéž bychom se nechali naším Pánem uvést plněji do této nádherné skutečnosti, aby se naše srdeční s Ním všeježi mnoho synů. Teď tam vstupujeme jen spojilo.

v. d. k.

- ◆ Tento svět práce a povinností je Božím nástrojem k očištění křesťanů ode všechno sobectví.
- ◆ Pro věřícího člověka je nebezpečné, jestliže odchází spát bez urovnání neshody a rozepře, k nimž během dne došlo.
- ◆ Nejlépe mluví ten, kdo rád mlčí.
- ◆ Jsou tři věci, pro něž křesťan potřebuje mít vyhrazený pevný čas: zamyšlení nad Písmem, modlitba a přímluvné prosby.

Balsazár

Nebolo fažsnej úlohy pred vojenským veliteľom než tej, pred ktorou stál Cýrus, keď so svojimi vojskami obliehal Babylon. Lebo Babylon bol naozaj „veľký Babylon“. Bol veľký čo do rozmerov, opevnení, bohatstva, zdrojov i pyšného vzdoru voči nepriateľom. Ale na druhej strane aj Cýrus bol vojakom prvej triedy a okrem toho všemohúci Boh bol na jeho strane a proti Balsazárovi.

Toto bol veľký deň vo všetkých chrámoch a palácoch Babylona. Bol to deň, ktorý učinil Bel, a celý Babylon ho svätil a klaňal sa svojmu bohu Belovi. A ako večerná obec konala sa na jeho počest veľká slávnosť v palácoch Balsazárových. Ale než sa slnko znižilo a než mala slávnosť započať, pripravoval svoje pyšné srdce Balsazár tak, že na nádhernom záprahu vyrazil na kráľovskú jazdu po dráhe, ktorú vybudoval ešte jeho otec, Nabuchodonozor, okolo Babylonu. Babylonský mór bol jedným z divov sveta. Babylonský mór stiahal až do neba — v pyšnej obrazotvornosti panovníkovej. A táto hradba bola taká mohutná, že na jej hrebeni sa vedla seba mohli preháňať štyri kráľovské záprahy tohto odpoludnia, a to všetko pred zrakom Cýra, ležiaceho pod mestom. A ako Balsazár uzrel vojská Cýrove pod valmi Babylonu, vysmeval sa mu aj so svojimi princami, lebo sa mu zdalo, že pavučina sa pokúša obmotáť a zafaj odpočívajúceho leva.

Bolaže to podivná toho večera v paláci kráľovom. Všetka veľkosť, sláva, bohatstvo, nádhera Babylonu sa zrkadlila v pohároch princov a kniežat, keď pri stole kráľovom pili na oslavu bohov Babylonu. Keď tu zrazu, ako kráľ dvíhal k ústam ten pohár ulúpený z chrámu jeruzalemského, akási ruka začala písat na stenu práve oproti kráľovmu svietniku. Ale čo to píše, kto to rozlúší? Ani kráľ, ani jeho mudrci nevedeli nápis prečítať, neboli vstavate vysvetliť jeho význam. Až priviedli Daniela. Tvoje dary nech sú len tebe, a svoje odmeny daj inému, ale písma prečítam kráľovi a výklad mu oznamím. Mene, mene, tekel ufarsin. Boh sčítal tvoje kráľovstvo. Odvážený si na váhe. Rozdelené je tvoje kráľovstvo a je dané Médom a Peržanom. A kým Daniel ešte hovoril s Balsázarom, v tej istej chvíli prehovoril Hospodin k Cýrovi — Ty si môj pomazaný, pojmem ťa za pravicu, aby som pred tebou podmanil národy a rozopne bedrám bedrám kráľov, aby som pred tebou otvoril dvere a brány nebudú zamkýnané. Ja pôjdem pred tebou a vyravnám to, čo je nerovné, skrúšim medené dvere a železné závory posekám. Ktorý hovorím hlbine: Vyschnil, a tvoje rieky vysuším. A Cýrus vstal, zdvihol tie veľké stavidlá, ktoré bol v tajnosti pripravil a Eufrat začal tieť iným smerom, do nového koryta, ktoré mu Cýrus vykopal, až sa staré koryto rieky premenilo na širokú cestu, ktorou prevedol svojich mužov do veseliaceho sa mesta. A tej istej noci bol Balsazár, kráľ Babylonu, zabity.

Ale vráfme sa o krok späť, zahľadme sa. Už ste voľkedy na to pomysleli? Ak Balsazár nevie, čo značia slová na stene, prečo sa jeho kolená tlčí jedno o druhé, prečo sa tak zmenila jasnosť jeho tvári? Či to nie je banket Belovi? A či sú všetci títo princovia a kniežatá a kráľovné a konkubíny služobníci Belovi? Prečo sa teda zmocnila kráľa taká hrôza? Prečo nezdraví s radosťou a istotou túto ruku? To predsa musí byť ruka Belova! Vstaň Balsazáru a bozkaj tú ruku svojho boha. Vstaň a rozkáž viacnej vína. Vstaň a pošli po hudbu a tancuj. Lebo to iste bude ruka tvojho boha, ktorá ti zasľubuje a spečatuje víťazstvo nad Cýrom.

Ale Balsazár vedel viac. Jeho svedomie mu tie slová preložilo skôr než boli rozluštené, ba skôr než boli dopísané. Môžete všetci súčítiť so stavom jeho myseľ ako sledoval tú tajomnú ruku na stene. Všetci máte za sebou podobnú skúsenosť. Keď vás voľačo postihlo bez varovania. Niečo, čo vás prekvapilo pri vašej bezbožnej zábave s vašimi priateľmi, alebo keď ste práve povedali: zaiste tma ma prikryje. Keď sa vaše srdce náhle zastavilo pri náhlnej nehode. To je Boh!, zaše-

kal vám svedomie. To je On, nakoniec predsa prišiel vo svojom hneve. Nie div, že sa vám kolená roztriasli... Keby sa teraz vynorila ruka a začala písat na stenu oproti kazateľni, vedeli by ste, že ide o váš rozsudok. Balsazár bol v tej chvíli akoby už mŕtvy a pred posledným súdom. A rozsudok znel — si odvážený na váhe a nájdený si nedostatočný. Aká to váha! Aká nerovnováha! Na jednej miske jeho bohatstvo, moc, príležitosti a zodpovednosť, na druhej — Balsazár sám, nahý a odkrytý. Kráľ bol tej noci odvážený na váhach absolútnej spravodlivosti a pravdy. Neboli to váhy kráľa Saula, ani kráľa Davida, ani kráľa Salamúna. Boli to váhy samého kráľa Balsazára. Aj ty budeš, aj ty si vážený na váhach, ktoré patria iba tebe. Všemohúci Boh má váhy v rukách, na ktorých váži a prevažuje, až raz aj tvoj život bude naplnený a ukončený sa. Pohliadni, hriešny človeče, na ten hrozný nástroj. Predstav si tú scénu. Všetko, čo Boh pre teba urobil v rodine, do ktorej si sa narodil, v zbožnej výchove, v prostriedkoch milosti, ktorými ťa volal k lepsiemu životu je postavené na jednu misku, a tvoja duša, nahá a trasúca sa duša na druhú, a celý vesmír sa prizerá. Akoby sa ti netriiasli kolená! Tvoje myšlienky nedesili! Ako ti bude vo vodách Jordána?

„Lebo silný Boh vševediaci je Hospodin a má odvážené skutky,“ hovorí Písmo. To jest, budeš odvážený váhami, ktorými Boh preniká až na koreň všetkých tvých skutkov, až do úmyslov srdca. Keby nevedel preniknúť až tam, až do tých najtajnejších motívov tvojho konania, neboli by Bohom vševediacim. Ale teraz je! Nás môžeš klamat. Ty a tvoje činy prechádzajú pred nami často inak než výraz tvojho srdca. Ale Bohu sa nikto nebude posmievať. On pozná tvoju presnú cenu a hmotnosť. A presnú cenu i hmotnosť tvojich slov a činov. Až po samé dno vidí, vidí prečo si vykonal to, alebo nevykonal ono. On to vie po celý čas. On zvážil tvoje kráľovstvo, a dovolí ti pokračovať v klamánii iných i seba... až Peržan zastane pred tvojimi bránami. O, beda toho dňa! Keď Boh povstane so svojimi váhami pravdy a svätosti. Aké prevrátenie hodnôt, aké presýpanie veľkých mien a reputácií! Aký desný zvuk trúby na strechách domov, aká nahota! Aká hanba, aký večný hnus! Skaly, padnite na nás a prikryte nás! O, kazatelia! O, poslucháči! Ale najmä vy, kazatelia, beda toho dňa! Vaši poslucháči budú škrípať Zubami nad vami, ak im dnes nebudeš kázať o tých hrozných váhach. Dajte si záležať, teraz im zvestujte hrozú Pánonu. Lebo nás Boh je Bohom vševediacim a On odváži motívy a ciele každého kazateľa toho dňa. Aké prechádzasť mestom, tu a tam vidíš váhy. Na nároží, na trhu či v obchode. Nech ti pripomienú iné váhy a potrebu pravdy o sebe samom. Zvol si zhromaždenie, zvol si tých, čo ťa usmernia, postav sa na ich váhu alebo ešte lepšie na svoju vlastnú... kým nezbadáš, aký si nedostatočný. A ak to nezbadáš, bud si istý, že čosi nie je v poriadku s váhami. Možno chýba voľáke závažie, možno je hrdza v niektorom závese, možno si správne neodčítal. Ak si so sebou trvale spokojný, bud presvedčený, že je voľakde osudová chyba a čaká ťa hrozné prebudenie. Nelihaj do posteľ, kým sa neodvážiš, ty i prežitý deň. Váž sa často a prevažuj každý deň a najmä v deň Pána. Váž sa, aby si v ten hrozný deň budúceho hnevu odľahčil Bohu v tej Jeho hroznej úlohe, On sa bude tešiť nad každým omilosteným hriešníkom. Keď pride rad na teba, bude môcť povedať: preskočte, viem o ňom všetko, už je odvážený a jeho vzťah ku Mne je už urovnany. Váž sa a nachádzaj sa stále viac a viac nedostatočným, až pokým z púheho milosrdenstva Boh skryje svoje váhy za svoj chrbát a zaodejeť spravodlivosťou Jeho milého Syna.

spr. mk

● Moji rodiče nikdy neslibovali ani nehrozili něčím, co nemohli splniť, protože věděli, že takové jednání ničí v dítěti smysl pro spravedlnost.

● Není blázen ten, kdo ztratí to, co nemůže udržet, aby získal to, co nemůže ztratit.

CO S GOLGOTOU?

Elegantní pán s prošedivělými vlasy se opět poohlodně ve své židli. Mlčel jsem. Po chvíli jsem navázel znova na započatý rozhovor:

"Tedy Golgota a podobné – co s tím?"

Odmítavě pozvedl svou pěstěnou ruku: "Jen mi, prosím vás, nepřicházejte s hřichem! Víte, byl jsem vojákiem, důstojníkem. Když někdo něco zpackal, sjel jsem ho – a dost! Měl by to vás Bůh brát vážněji?"

Zase jsem mlčel. Ale pak mě přece něco napadlo. Ano, tento muž býval důstojníkem – a sice soudním důstojníkem. Usmál jsem se. Sedovlasý pán to zahledl a mně nezbylo než promluvit:

"Za vašeho působení stálo před vám jistě mnoho lidí. Všechny jste jenom sjel a poslal pryč?"

Znervozněl: "Když někdo něco opravdu zvoral..."

Přerušil jsem ho: "Co to znamená?"

"Když někdo přestoupil zákon, pak byl přirozeně odsouzen. To je přece jasné!"

"Proč? Z jakých důvodů?"

Rozčilil se: "Protože existuje zákon a kdo jej poruší, musí být odsouzen!"

Například jsem se: "Protože existuje zákon. Správně! Poslechnete, co vám řeknu: Bůh má také zákon. Zákon zůstává zákonem. Kdo přestoupí Boží zákon – bude odsouzen! Bůh je spravedlivý!"

Sedovlastý pán zpozorněl. Zdálo se, že mu v mysli svítá, ale mlčel. Pokračoval jsem tedy:

"Milý pane, jdete vstříc odsouzení!"

Zasmál se nervózně: "Jak jste na tom vy?"

"Já už mám odsouzení za sebou," řekl jsem klidně. Podíval se na mne zaraženě: "Už za sebou? A s jakým výsledkem? Osvobozen?"

"Ne. Odsouzen k smrti. Rozsudek jsem uznal a přijal. Mohl jsem to udělat, protože zde byl ručitel, který mě v soudu zastoupil a trest smrti podstoupil místo mne."

"Ručitel? Kdo to byl?"

"Čistý a nevinný Kristus Ježíš – na Golgotě! I vy máte podobnou volbu: buď také přijmete Boží rozsudek smrti a obráťte se na tohoto ručitele – nebo... ale pak bych nechtěl vězet ve vaši kůži. Pochopil jste to?"

Ze vzpomínek W. B.
přel. DZ

Otec a dcera

Znal jsem jednoho významného muže, který se rozešel se svou jedinou dcerou a jejím manželem, protože byli hluboce věřícími lidmi. Na sklonku svého života však zatoužil ospravedlnit se v očích svých dětí.

Nikdy nedal najev, že by hovory s jeho zetem měly na něj nějaký vliv. Právě naopak, vždy zdůrazňoval: "Nemylte sel já v Bohu nevěřím." Oba mladí lidé se nepřestávali za něho modlit. Když jednou otec opět uzavřel hovor svým již tolíkrtá opakováním tvrzením, že v Bohu nevěří, odpověděla mu na to jeho dcera pokojně: "Ale, tati, On věří v tebe." To byl mocný Boží dotyk na zatvrzené srdce starého muže, který se Pánu Ježíši Kristu konečně odevzdal.

I takováto myšlenka může někomu posloužit. Ať už si myslíme cokoliv, děláme cokoliv, jsme stále jeho stvořením. Bůh na nás čeká. Stačí jen jedno slovo víry, abychom Jej poznali. On přinesl sílu slabým a naději ztraceným ve stínech zoufalství. On je všude, nad námi, okolo nás, na moři i v povětrí. Nайдeme Ho v každém z nás, budeme-li Jej hledat.

-připr. tva
Z díla A. J. C.

Přímluvná modlitba

Modlitba se za někoho? Uvědom si, že tvá modlitba je jako provaz, který drží tvého milého nad propasti. Snad se ti někdy už zdá, že se modlitbou zbytečně, nebo dokonce vidíš, jak klesá kam s dolů a navíc i ve svém nitru slyšíš jakýsi hlas: "Nemodli se za něj, je to marné..." — Pozor! Povolí-li tvé lano, nebezpečí roste. Nepovoluj! Právě naopak, uvědom si svou životní zodpovědnost, opravdová modlitba zmůže mnoho!

Snad si myslíš, že nadsazuji. Podívej se však do 2M 32,9-14. Bůh byl rozhodnut Izraele vyhodit. Mojžíš však úpěnlivě volá: "Hospodine, slíť se, vzpomeň si na svá zaslisení!" Byl to smělý čin víry proslit, aby Bůh upustil od něho, co jasné prohlásil. Zároveň zde vyniká Boží slitování nad spravedlivou odplatou. Bůh slyší i naše přímluvné modlitby. Proto nepovoluj!

Jednou bylo ještě hůř, Bůh již začal trestat. Bil Izraele morem a také zde vykonali modlitebnici mnoho. Čtěme o tom ve 4M 16,44-48. Mojžíš a Aron padají na své tváře, jejich duše volají o slitování. Mor zuří, ale oni neztrácejí naději; Aron bere na Mojžíšův pokyn kadidelnici, vskočí doprostřed hrůzy a rána se zastaví! Na jedné straně má živé, na druhé mrtvé a on tu stojí jako hráz, přes niž mor nemůže.

Opravdoví modlitebnici jsou hrázi proti valící se nákaze, modlitba je lano držící člověka nad propasti. Člověk sám však nic nezmůže, ale smí se opírat o zásluhu milého Božího Syna a v jeho jménu usilovat o odvrácení nebezpečí nebo záchrana blízkého. A proto — nepovoluj!

Podle časopisu
Betanie, roč. 1918

◆ Preto sa nazývame kresťanmi, že nič nemáme sami zo seba, ale všetko nám daroval On.

Namlouvals mne,
Hospodine!

Námluvyl Kdo by si přitom nevzpomněl na krásné chvíle setkání milujících srdcí! Na odvěký způsob přemlouvání dívky hochem, kdy se jím společný život jeví v nejsytějších barvách. Hovoří se přitom také o náležitém přímu, moderním bydlení, titulu, šlestiti, perspektivě úcty a slávy! Podobně přemlouvá i Bůh člověka – hříšníka. Zve ho k sobě jako otec marnotratného syna, nabízí „nové šaty“, „krásný příbytek“, „hojnou všechnu“. Kdo by se nedal přemlouvit? Šťastný, kdo v Pánu nalze milujícího a milovaného! To má dosah pro celou věčnost.

V daném textu jde o docela jiné přemlouvání – o Boží zápas získat proroka do své služby, k velkému dílu. A ten se brání, vymluvá, odporuje. Dobře věděl, proč! Být ve službě nebeského Pána znamená zde na zemi dát všecko vše. Dát v oběť své lidské štěstí, pochodí, čest svého jména, zříci se sama sebe. Od každého se nežádá totéž, ale je třeba být ochoten obětovat cokoli, oč Pán požádá (L 14,33). Jeremiáš to věděl velmi dobře a přece volá: "Dal jsem se přemlouvit!" Říci „ne“ by bylo stejně ztrátové a ještě mnohem horší – skončilo by ztruskotáním, životem bez života, s nepokojným pohledem do věčnosti; tak drahé svůj vzdor platit nechce. Zkouší to, ale je jen člověk a úkol je nad lidské síly! Ale ať to tedy stojí co stojí, čest, hrádlo, statek – říká „ano“, ustupuje Hospodinu, vzdává se! Půjde, poslechně a vyřídí svému lidu Boží slovo. Tohoto chvějícího se mladého muže je nutno zařadit mezi skutečné hrádny víry: Vítězně položil život na Boží oltář. Co se jí vyrovná? Převyšuje ji pouze jeden, který se vzdal sebe samého, vydal se v oběť, zemřel na kříži. Jen v Jeho sile rostli Jeremiášové, apoštоловé, rekové víry ... A co ty? Dáš se také přemlouvit? lm

P

án Ježiš povedal:

— Prišiel som na to, aby mali život.

Na otázku — ako sa máme —,

sme odpovedali:

Žijeme.

Iba výnimočne nás nie je vidieť
v zhromaždení veriacich.

Modlievame sa potichu i nahlas.
Čítame si Božie Slovo.

Čítavame kresťanskú literatúru.
Občas.

Tu a tam niekoho navštívime.
Tu a tam niekomu poslážime.

Tu a tam niekomu svedčíme,
ak porovnávame naše skutky

so skutkami bezbožných.

Niekedy sa aj radujeme,
že sú naše mená zapísané

v nebesiach.

Pričasto si sťažujeme,

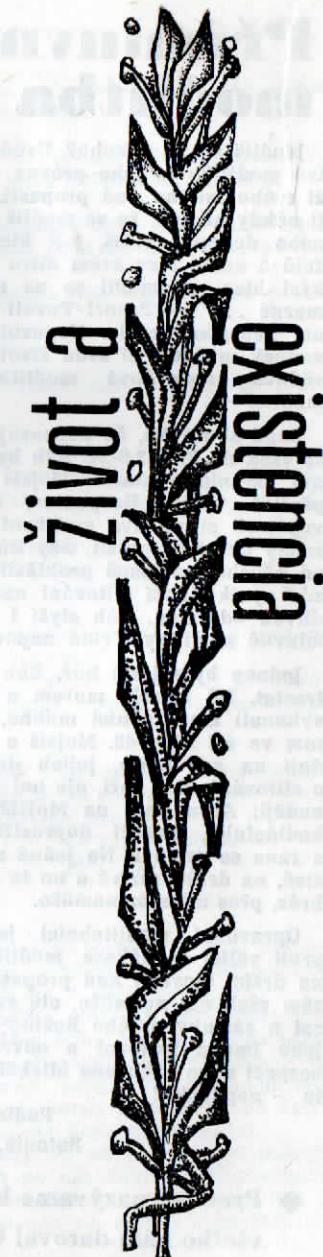
nariekame,

prispôsobujeme sa tomuto svetu
a pre tisíce malicherných vecí zeme
sa nám kdesi v nedozierne stráca
nebeský cieľ.

Žijeme.

Pán Ježiš povedal:

— Prišiel som nato, aby mali život
a hojnosť ...

jk

Píseň o záchrane

Starozákonní národ Izrael po zásahu mocné Boží ruky vyšel z egyptského otroctví. Noc, vylíčená v 2M 12 se stala nezapomenutelnou a mela nezapomenutelnou také zástat. Přisluchní Božího lidu byli chráněni před přicházejícím soudem znamením krve a při svém náhlém odchodu (při němž měli přepásána bedra, obuté nohy a v ruce hůl) jedli zabitého beránka.

Jejich utlačovatel farao začal litovat, že jím nerovnážně dovolit odejít a rozhodl se, že si je znova zotročí za použití vojenské moci. Boží lid se dostal do nebezpečné situace. Avšak Hospodin prohlásil, že mají zůstat klidnými a pokojnými, že On sám bude za ně bojovat (2M 14, 14). To je vzácný návod pro ty, kdo si dají říci — ztíší se a nechat bojovat Boha.

Ale v tuto chvíli to vypadalo velmi hrozivě. Nedalo se uhnut ani doprava ani doleva, vpředu bylo moře a vzadu egyptské vojsko. Tak viděl tuto situaci Boží lid. Ale v Božích očích nehrizoje Jeho lidu žádné zvláštní nebezpečí. Jeho mocným zásahem vznikla přes moře cesta. „Izraelci šli prostředkem moře po suchu“ (2M 14, 22). „Cesta záchrany“, po níž Izraelci přešli na protější břeh, se stala pro jejich nepřátele „cestou smrti“. Faraonova vojenská moc byla zničena.

Tak vznikla píseň, zapsaná v 2M 15, 21: „Směl do moře koně i s jezdecem“. Je to píseň o Boží záchrane a záchrancem je sám Bůh.

Našim jedinečným záchrancem je Pán Ježiš Kristus! Máme celou řadu důvodů a příčin, abychom zpívali triumfální písni o záchrane a chválili toho, mimo něhož není spásy (Sk 4, 12).

Mořské dno, po kterém přešli Izraelci, bylo nebezpečné. Egyptané se se svými vozy a koni zabořili do bahna a utonuli soudem vod. Kdyby mělo všechno probíhat podle neuplatnitě Boží svatosti a spravedlnosti, pak by nemohl být v tomto „moři soudu“ ušetřen ani

Boží lid. Jen Jeho předivná milost je převedla „smrti na půdu vzkříšení“ a k vítězné písni o záchrane.

V Ř 6, 5 je řeč o sjednocení „vstípením“ ve smrti a ve vzkříšení Pána Ježiše. Tato skutečnost je výstižně zobrazena na popisované zkušenosti Izraele a vede k textu v Žd 2, 14, kde se hovoří o zničení toho, který má vlastní smrti a o vysvobození těch, kdo byli po celý život zotročeni pro strach ze smrti. „Chvála bud Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježiše Krista!“ (1K 15, 57).

Pro Jeho smrt a vzkříšení smíme být těmi, kdo podle Ř 6, 10–11 se povouží za zemřelé hřichu a kdo žijí pro Boha v Kristu Ježiši. Tak jsme také spolu s Ním „pohřbeni ve křtu“, ve kterém jsme byli též „vzkříšeni“ věrou v působení Boží moci, která vzkříslila našeho Pána z mrtvých s tím, že se stalo to, co čteme v Ko 2, 14–15: „Vymazal dlužní úpis (a tím i závazek), jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost a sílu a slavil nad nimi vítězství.“

Izrael tenkrát vystoupil na protějším břehu zároveň na půdu vzkříšení. Zpíval tam — i když to bylo na poušti — i my zpíváme již zde v naší pozemské cestě (a je to často také cesta pouště) triumfální písni o záchrane. Náš Záchrance bude po celou věčnost předmětem naší chvály a trojnásobného velební (jak to je vyjádřeno v Ř 5, 1–11). Vždy znovu bude znít nová píseň o záchrane a duše bude jádat: „Všechno mohu v tom, který mě posiluje“ (viz Fp 4, 13).

Zpíváš tuto píseň? Znás její nápěv? Zpíváme-li tuto píseň, pak začinají ztrácej na důležitosti pozemské věci i to, čím je člověk ve své vlastní moudrosti. A pak smíme jako pravé Boží děti se šťastným srdcem procházel třeba i poušti.

V. V.

PLNOST ČASU

Ústřední osobností celé historie světa a veškerého stvoření je Kristus a nejdůležitější událostí je Jeho oběť na kříži. Kristus je příčina, prostředník stvoření (1) a podle něho běží i čas. U Boha, který je všechny „JSEM“, jsou všechny okamžiky přítomné, On je Stvořitelem i Pánem času, Jemu čas „neuteče“. Jen my lidé rozlišujeme „dřívě“ a „později“. Bůh k nám miluje srozumitelně, ve svém Slově ukazuje rozdíl mezi dohou před Kristem a obdobím, které následuje po Jeho oběti.

1.1 Podívejme se nejprve na Boží jednání s člověkem, než přišel Pán Ježíš. Je zde nápadný rozdíl v Jeho zacházení s vyvoleným lidem ve vztahu k ostatním národům, pohanům. Pohané byli národy, které s Izraelem ani jeho zaslisení neměly nic společného (2), žily si samy, bez Boha, často v odporu proti Bohu i jeho lidu — a Bůh je nechával (3). Izraeli svěřil Bůh zákon (4), a to proto, aby poznal Boží nároky vůči tomuto lidu. Pohané výmluvu však také nemají, jim dal Bůh svědomí (5), a za své činy jsou rovněž odpovědní. Obě skupiny (Izrael a pohané) — třebaže žily jinak, odděleně a měly jiné zaměření, věděly, co Bůh po člověku chce. Nikdo, nejen jako skupina, ale ani žádný jednotlivec nebyl schopen tyto Boží požadavky dodržet (6). Snad se lidé snažili žít podle zákona, zachovávat jej, ale nikdo neuspěl. Lidský duch zaúpěl: „Kdo mne vysvobodí?! Kde je záchrana? Jak se stát spravedlivým?“

1.2 Odpověď je neradostná: „Nelze! Neni to možné!“ — To platilo pro člověka až do příchodu Pána Ježíše. Teprve tehdy zaznělo: „On vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.“ (7)

Již se naplnil čas (8), kdy Bůh poslal Zachránce, aby člověk mohl být spravedlněn. Už se nemusí trápit usilováním o zachovávání zákona, spravedlnosti lze dosáhnout vírou v Boží zachraňující milost. (9)

2. Nyní vyvstává otázka: Proč se muselo tak dlouho čekat? — Čekalo se na naplnění času.

Příklad: Ve starořímské společnosti byli synové svěřeni do výchovy „pěstounů“ — vychovatelům, doslova pedagogům, kteří měli za úkol z nich vychovat zralého člověka. Teprve takový — mravně a sociálně dospělý člověk získal všechna společenská práva a výsadu.

Nač se tedy muselo čekat? Čekalo se, až bude z dítěte zralý muž (10). Výchova je někdy náročná, dlouhá a jedině Bůh je schopen správně rozhodnout o dospělosti. Bůh člověka vychovával, připravoval pomocí zákona (11). Ten, kdo žil pod zákonom a stále se marně namáhal ho plnit, je zralý pro víru v Boží pomoc. Není to víra, kterou věří i dáblové (12), ale víra, že v Bohu je naděje, milost k tomu, abych mohl být spravedlněn; je to víra nerozlučně provázená pokorou a vděčností. K takové víře vychovává zákon — a zřejmě proto „tak dlouho“.

3.1 Jak se projevuje naplnění času podle epištoly Galatským? (13) Byli jsme vykoupeni z moci zákona a učiněni syny, Bůh se stal naším Otcem. Zákon — vychovatel na nás může stále mít nároky, které nedovedeme uspokojit, ale už nejsme pod jeho mocí, jsme postaveni za syny. (14)

3.2 Další význačný rys plnosti času je jednota. (15) To za dřívějších časů, věků nebylo známé — nikdo si nedovedl ani představit, že by pohan a Žid měli totéž zaslisení, stejnou nadějí a radost. Duchovní i tělesné — fyzické hradby padly, lidé jsou si blízci. (16)

3.3 Pavel naznačuje (17), že období plnosti času, v němž žijeme, má také

svou gradaci. Výsledkem nemá být jen vnitřní spojení pohanů, Samaritánů a Židů (horizontální jednota), ale v jejím závěru (dokonání) i spojení zemského a nebeského (vertikální jednota). Toto dovršení je naši naději, kdy — přestože už nyní duchovně synové — budeme Jemu přizpůsobeni i vnější formou (18), „zvolení“ za syny (19). To se uskuteční při příchodu Pána Ježíše Krista pro jeho církev (vykoupení těla, proměnění — 20).

Poznámka: Je možné položit i tuto historicko-filozofickou otázkou: Proč se musel Pán Ježíš narodit právě v době, kterou dnes nazýváme „přelom letopočtu?“ — Některá z východisek pro hledání odpovědi mohou být tato:

a) Židovství, plné farizejského pokrytectví, potřebovalo „nápravu“. Pán Ježíš přišel osvobodit nejen od lidských ustanovení otců, ale i od nároků zákona a stal secestou k ospravedlnění z víry.

b) Římské impérium tvořilo vhodné podmínky pro šíření evangelia.

Tyto i jiné důvody Bůh viděl, a proto se právě tehdy „naplnil čas“.

Příklady: Pravidlo „výchova pod zákonem a život dospělosti pod milostí“ lze pozorovat i v životních příbězích starožáckých mužů. — Jozef byl poddán otci, neschopen plnit požadavky svých bratří, trpěl v Egyptě — u Putifara, později ve vězení — tím všim ho Bůh učil pokoře, vnitřně připravoval pro jeho státnické poslání. Až se „naplnil čas“, stal se z Boží milosti druhým po faraonovi (třebaže se snad i faraon domníval, že právě on mu dal milost), žil ve svobodě a již ne pod cizí „pěstounskou“ mocí (bratří, Putifar, vězení ...).

Podobným příkladem může být Mojžíš na poušti u Jetry a potom, když směl vidět Boha Izraelského (21), z milosti uviděl i zaslisený Kanán. Můžeme zde připomenout i Samuelovu výchovu u Eliho a pak bohabojný život jako kněze.

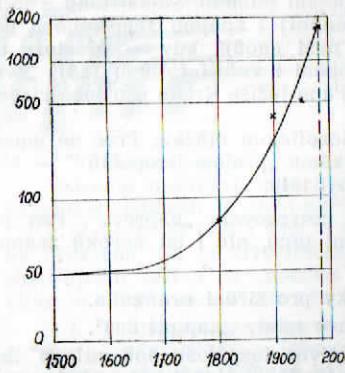
4. V souvislosti s plností času lze hovořit i o jiné plnosti — o plnosti počtu. Tím je zvláštní současný věk, věk milosti. Druhý příchod Pána Ježíše nečeká na naplnění času (jako se čekalo na jeho narození), ale čeká se na doplnění počtu. Tuto myšlenku naznačuje ep. Římanům (22), kde se hovoří o plnosti pohanů, a také se o tom zmíňuje Petr (23) — Pán čeká s příchodem, zda se ještě někdo obrátí ke spasení. Nejsme schopni vystihnout, kolik lidí se má obrátit ku pokárně, tím méně dovedeme odhadnout (či dokonce vypočítat!) okamžik návratu poslední duše k Pánu Ježíši. To vš jen vševedoucí Bůh a nezjevit to ani Synovi (24). Podobná poznámka se vztahuje i na doplnění počtu bratří — spolumučedníků (25). — To však patří již do jiného věku.

5. Nakonec si připomeňme, že plnost času je nyní. Dnes je příhodný čas pro spasení (26) i pro to, abychom jako znovuzrození činili dobré, k čemuž jsme povoláni (27).

Sledujme Boží „plnost času“ i v našem osobním životě. Bůh má pro každého z nás časový plán, vede nás podle něj a je vždy k naši škodě, jestliže ho předbíháme nebo něco zmeškáme. Nechme se jím vést a On nám vždy ukáže, k čemu je právě vhodný čas.

Biblické citáty:

- (1) Ko 1, 18
- (2) Ef 2, 12
- (3) Sk 14, 16
- (4) Ř 3, 2
- (5) R 1, 14—15
- (6) Ř 3, 10—19
- (7) Mt 1, 21
- (8) Ga 4, 4; Mk 1, 15
- (9) Ga 3, 11—12
- (10) Ga 3, 24
- (11) Ga 3, 22—24
- (12) Jk 2, 19
- (13) Ga 4, 4
- (14) Ga 4, 5—9
- (15) Ef 3, 4—8
- (16) Ef 2, 13
- (17) Ef 1, 10
- (18) 1J 3, 2
- (19) R 8, 28
- (20) 1K 15, 52
- (21) 2M 24, 10
- (22) Ř 11, 25
- (23) 2P 3, 9
- (24) Mt 24, 36
- (25) Zj 6, 11
- (26) 2K 6, 2; Žd 3, 7
- (27) Ga 6, 9—10; Ef 2, 10

BIBLE a její překládání

Na konci roku 1983 byla Bible přeložena do 1785 jazyků. Tento počet jazyků, do nichž byla Bible nebo alespoň její část přeložena, vytiskána a rozšířena, představuje více než 97 % lidské populace. Je to jistě pádný argument pro tvrzení, že **překládání Bible je jedním z největších výkonů v oblasti dorozumívání ve světové historii.**

Ačkoli Starý zákon byl přeložen už asi 200 let před naším letoopočtem (kdy byla převedena hebrejská Písma do řečtiny), rozsáhlé překládání Bible je poměrně pozdního data. Vždyť v době vynálezu knihtisku — tj. před více než 500 lety — byly části Písma přeloženy jen do 33 jazyků — existovala Bible jen v 67 jazycích. Během 19. století však získalo alespoň část Písma více než 400 jazyků a v první polovině 20. století byla alespoň část Písma vytiskána ve více než 500 jazycích.

Úkol překládání však dosud v žádném případě neskončil. Na světě existuje ještě nejméně další tisíc jazyků a dialektů, které by Bibli potřebovaly — překladatelé v současné době pracují na více než pěti stech z nich. Ačkoliv představují sotva více než 2 % lidské populace, lidé, kteří jimi mluví, **by neměli být zbaveni možnosti slyšet zvěst Božího slova — vždyť ta je určena všem lidem.** V dějinách křesťanství jistě dosud nebyla doba, kdy by na překladech Bible pracovalo tolik lidí jako dnes.

Touha po Bibli

Toto bezpríkladné úsilí na poli překládání Bible je přímým důsledkem úžasného vzniku požadavků na tištěné Boží slovo. Např. jen v období let 1966—1970 stoupal požadavek na Biblickou společnost z asi 80 miliónů na 173 miliónů výtisků. Podobný vývoj by se mnoha lidem mohl zdát poněkud podivný, pokud by si myslili, že moderní člověk vstoupil do pokřesťanské éry a že Bible je už úplně zastarala. **Ve skutečnosti je Bible nejpřekládanější a nejsrozumitelnější náboženskou knihou, jaká kdy byla napsána.** Pochází ze západní části tzv. „Úrodného pánve“ a přinesla z něj více kulturních vlivů, rozšířila více životních modelů a myšlenek, než bylo přineseno a rozšířeno z jakékoli jiné oblasti v dějinách světa. Dále, Bible je zakořeněna v historii a zabývá se nejosobnějšími a nejdůležitějšími problémy člověka. Snad největší přitažlivost pro moderního člověka však má Bible v tom, že spojuje překvapivý realismus s neuvěřitelnou nadějí. **Člověk je vylíčen nejen jaký skutečně je, ale také jakým se může stát, když pozná Krista jako Pána a Spasitele!** To představuje dimenzi, která v moderní literatuře chybí. V přímém rozporu s názorem mnoha lidí je Bible tak nesmírně přitažlivá také právě proto, že pochází ze starověku. Modernímu člověku se opakovaně říkalo, že

jeho problémy je nutno přičítat hlavně společnosti technického věku, kterou tvoří jako její integrální součást. Při čtení Bible však zjišťuje, že jeho základní problémy jsou tak staré, jako historie lidstva! Je to závažnost Bible pro naši současnost, která způsobuje, že ji i neznalí lidé ve vzrůstající míře společně studují, aby v ní nalezli Boží jedinečné sebezjevení v Ježíši Kristu.

Základní periody překladů Bible

Dějiny překládání Bible mohou být rozděleny do čtyř základních období. První — to byly pokusy prvních křesťanů přeložit Bibli do hlavních řečí starověkého světa (např. latiny, syrštiny, koptštiny, etiopštiny, arménskiny, gótštiny); starověkému křesťanství tak vynikajícím způsobem posloužili lidé jako Jeroným (latina), Wulfila (gótština), Cyril a Metoděj (staroslověnština). Druhé významné období překladů Bible mělo vztah k reformaci a objevili se lidé jako William Tyndale (angličtina), Casídro de Reina (španělština), Martin Luther (němčina), Gáspár Károly (madarskina), Joao Ferreira d'Almeida (portugalština) a Pierre Robert Olivetan (francouzština). Třetí období by mohlo být nazváno velkým „misionářským úsilím“, počínaje průkopníky jako John Elliot (massachusettskina), Henry Martin (perština), William Carey (bengálština), Robert Morrison (čínskina), Robert Moffat (setswanština), Adoniram Judson (barmština), Bartoloměj Ziegenbalg (tamilština) a Karel F. A. Gutzlaff (japonština). Ti byli následováni stovkami dalších, kteří na sebe vzali hlavní odpovědnost za převod textu Písma svatého do stovek řečí, v nichž často — než se tito muži a ženy rozhodli upravit jazyk pro psaní — ani neexistovala abeceda. Tato práce dále pokračuje, podporována mnoha církviemi, jejichž misionáři působí v nejodlehlějších částech světa a přináší životodárné evangelium počtem nepatrným kmenů.

Čtvrtá perioda překladů Bible začala teprve nedávno, a vyznačuje se hlavně prací, kterou v nově se rozvíjejících národech nedělají misionáři, ale vzdělaní příslušníci těchto národů a zemí. U předchozích překladů nesli hlavní odpovědnost za text misionáři a místní jim pomáhali; **nyní věříte z Afriky, Asie a Latinské Ameriky přejímají hlavní odpovědnost a misionáři slouží jako konzultanti.** Tato výměna rolí je výsledkem mnohaletého výchovného úsilí a právě podobného uspořádání je nutně třeba, mají-li vznikat opravdu efektivní překlady v mnoha jazyčích a dialektech rozvíjejících se národů. Studování a schopní lidé mohou daleko lépe překládat do svého vlastního mateřského jazyka, než do cizí řeči.

Důležitým aspektem této čtvrté periody překládání Bible je důraz na překlady do „obecné řeči“. Pro většinu světových řečí už není problémem mnohost vlastních dialektů, ale vznik tzv. „socioeducačních dialektů“, představujících různě úrovně užívání jazyka mezi lidmi, vtaženými do technologických, urbanizovaných center civilizace — jak to vidíme v mnoha částech světa. Nicméně i v těchto oblastech, kde rozdíly ve výchově a různost zaměstnání vyvolaly poměrně odlišné dialekty, existuje „obecný jazyk“, tj. způsob řeči, který použije profesor, když hovoří s vrátným, nebo právník, mluvící s prodavačkou. Tento „jazyk přesahuje“, který přesahuje různé oblasti sociálních dialektů, je stále více používán v překladech Bible. **V moderních rysech řeči se podobá tomu, který charakterizuje řečiunu „KOINÉ“ Nového Zákona.** Překlady do „obecného jazyka“ se nyní vydávají ve španělštině, angličtině, němčině, francouzštině, finštině, brazilštině, portugalském, korejštině, japonštině, svahilštině a čínském, a v plánu je mnoho dalších.

Vědecký přístup k problémům překládání

Důležitý aspekt současného vývoje na poli překládání Bible je v tom, že do základního duchovního úkolu — přeložit Boží slovo v takové formě, aby lidé mohli opravdu reagovat na „nabádání Ducha“ — je třeba včlenit nespouštěcí vědecké poznatky. Tyto poznatky přicházejí značnou měrou z oboru lingvistiky a teorie informace — Světové biblické společnosti vydávají množství knih, zabývajících se touto problematikou, a dále čtvrtletník „Překladatel Bible“.

Odpovědní překladatelé vždy uznávali, že překládání způsobem „slovo od slova“ může v mnoha případech uvádět v tragický omyl. Např. „Neobstoje bezbožní na soudu“ přeloženo do jednoho afrického jazyka znamenalo tyrzení, že zlí lidé ve skutečnosti nebudou souzeni; a „být se v prsa“ [v Bibli používáno jako znak pokání] bylo chápáno někde právě jako způsob, jímž člověk sám sobě blahopřeje. Překladatelé byli čím dál méně spokojeni s převáděním jednotlivých slov a vět. Kladli důraz na to, že je třeba vymezit — tak přesně, jak jen je možno — co čtenář překladu budou pod jednotlivými výrazy rozuměti. **Jedině když je nanejvýš pravděpodobné, že textu bude rozuměno správně, lze říci, že překlad je věrný přetlumočením původní zvěsti.**

Jedním z příkladů choulostivějších problémů, s nimiž se překladatelé Bible střetávají, je používání řečnických otázek v původním textu. Jsou to věty, které sice mají formu otázky, ale jejich cílem není získat informaci. Obecně lze říci, že jsou prostě silným ujištěním nebo popření. Když Jákob říká Lábanovi: „Kdy budu konečně pracovat také pro svoji rodinu?“ (Gn 30, 30), nežádá jej o radu. Ačkoli v hebrejstině jsou slova ve formě otázky, význam věty vlastně je, že Jákob odmítá kvůli službě Lábanovi zanedbávat zájmy své vlastní rodiny. Podobně když se pisatel epistoly Židům ptá: „Jak bychom mohli uniknout my, pohrdneme-li tak slavným spasením?“ (Žd 2, 3), nechce ve skutečnosti vědět, jak mu utěci. Spiše tu použitím otázky důrazně prohlašuje, že v žádném případě utěci nelze! V některých jazycích je pak třeba použít silně negativní vyjádření, např. „neexistuje únik“. Jinak by si čtenář mohl myslet, že autor se skutečně ptal po nějaké možnosti úniku při odmítnutí spasení nabízeného v Kristu. Podobně změny otázek v tvrzení jsou třeba v mnoha jazycích, v nichž se řečnických otázek neužívá tak běžně, jak je tomu v biblické hebrejstině a řečtině.

Stálé problémy překladatelům působí i některé hebrejské a řecké idiom(y) = ustálená spojení slov, doslovně pro pochopení cizince nepřeložitelná). Např. v první části Amosova proroctví se sedmkrát objevuje věta „pro trojí nešlechetnost — ovšem pro čtvrtou...“ Přeloženo doslovně do některých jazyků se tento počet přestupků může zdát příliš nízký, než aby zasloužil takový trest, jaký prorok ohlašuje. V hebrejstině však podobné vyjádření znamená „znovu a znovu“ nebo „opakovaně“ a je slavnostním prohlášením velikosti přestupků. V některých jazycích je tedy třeba tento výraz opsat „provinili jste se znovu a znovu“. Také v Am 4, 6 je prohlášení, které může zmást: „Dal jsem vám čistotu zubů po všech městech...“ Toto vyjádření není odkazem k zubní hygieně, ale spíše metaforou, která má popsat výsledek krutého hladu. Doslovný překlad by mohl tedy snadno způsobit naprostě špatné pochopení.

Navzdory mnohým problémům, jimž musí překladatel Písma čelit tak, aby jeho překlad dával smysl, není nikdy jeho úkolem biblický záznam přepsat. Zůstává překladatelem — ne redaktorem — a jako ten, kdo věrně předává zvěst originálu, musí hledat způsob, jak čtenáři poskytnout nejpříležitější ekvivalent. Jistě, musí dělat některé úpravy v přepisu hlasek, gramatické stavbě vět a tlumočení idiomů, **vždy však musí považovat jedinečné historické postavení Písma za tak důležité, aby je věrně reprodukoval** — i když může nastat zdánlivý nesoulad. Např. v mnoha částech světa jsou daleko rozšířenější kozy než ovce, ale to neznamená, že by bylo možno názvy koz a ovci prohodit. Tato biblická symbolika je podstatnou součástí celkové zvěsti Písem. Je třeba reprodukovat biblický pohled a pak upozornit formou okrajové poznámky, že v biblických dobách byla dávána přednost ovčím před kozami. Podobně v mnoha částech Afriky je kladení větví do cesty přicházejícímu náčelníku nebo vládci považováno za přísnou urážku; chtějí-li náčelník uctít, cestu před ním zametať. Při překladu Mt 21, 8 však nelze změnit biblický záznam. Historickou událost je třeba přeložit tak, jak je popsána v Písme. Aby však lidé správně pochopili její význam, je třeba na okraj uvést vysvětlivku — čtenář musí pochopit, že kladení větví do cesty Ježíšovi byl prostředek, jak mu vyjádřit úctu, a nikoli jak jej urazit.

Věrnost v překladu Bible znamenala vždy odmítnutí mechanického tlumočení slova od slova, které znásilňuje význam textu, protože se mu nedáří předat zvěst. Zároveň však tato věrnost se stejným důrazem odmítá takový překlad, který upadá do opačného extrému a zahrnuje přepracování a přehodnocení obsahu a hledisek Písma. Někteří překladatelé si např. myslí, že „dábelská posedlost“ by měla být přeložena např. jako „mentální vyčerpání“, a „ukřížování“ že bude lépe přeložit slovem „lynčování“. Motivace k podobnému „zesoučasnění“ a „modernizaci“ textu snad může ukazovat silný evangelizační zájem, **ale věrnost textu Bible vyžaduje pečlivého překladatele, který vezme vážně její jedinečný historický kontext a bude s ním zacházet s uctivým postojem.** (viz Kraličtí!) Podle A. N. přel. vp (Pokračování)

Moc nad temnotou

(Mt 8, 28–34)

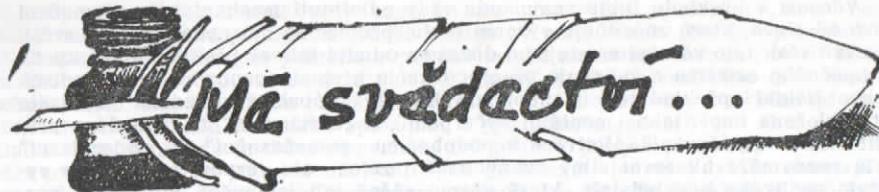
Když se Pán přeplavil na druhou stranu jezera Genezaretského do krajiny Gerzezenských (Gadarenské), potkal dva dábelníky. Byli velmi ukrutní, bydleli v hrobech a nikdo se neodvážoval jít touto cestou. Avšak Pán Ježíš tudy jde, aby uzdravil tyto dva muže. On zvolil cestu tímto světem, kterou nikdo jiný nechtěl a nemohl jít — cestu utrpení, smrti — cestu záchrany hříšníka. Pán zemřel za každého člověka. Jde vstříc každému, ale ne každý mu otvírá dveře svého srdce.

Zlí duchové začali volat: „Co je nám po tobě, Ježíši, Synu Boží? Přišel jsi sem před časem trápit nás?“ Z těchto vět můžeme vidět, že Satan dobře znal Pána Ježíše, sám ho nazývá Synem Božím a vytýká Mu, že ho přišel předčasně trápit. Satan věděl, že se s Pánem Ježíšem potká, věděl, že přijde Golgota a chtěl všechny způsoby zmařit dilo spasení. Pán se s ním potkal zejména v oněch třech hodinách — od poledne do tří hodin, kdy se stala tma na celé zemi a kdy zvolal své „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Pán sestoupil až do „nejnižších stran země“, jak si čteme v Ef 4, 9, aby zvítězil nad vladarem smrti tím, že zlomí její osten, vezme peklu jeho vítězství a navždy odstraní zleřečenství člověka (1M 3, 15). Proto Mu nyní nečistí duchové vytýkají, že je přišel trápit předčasně.

Opadál se pásové stádo veprů, čteme si, že bylo veliké (podle Mk 5 kolem dvou tisíc). Dáblové prosili, aby jim Pán dovolil do nich vejet. Pán svolil. Všimněme si, že to bylo veliké stádo a ve verši 32. čteme, že utonulo v jezeře. Nečistých duchů muselo být veliké množství (Mk 5, 1–17).

Když pastýři viděli, co se stalo, utekli do města. Celé město vystříkalo Pánu a prosili Ho, aby odešel z jejich krajiny. Gadarenským bylo milejší stádo veprů než přítomnost Pána Ježíše v jejich zemi. Nestáli o takovýto projev Ježíšova moci. Uvědomme si, s jakým úmyslem přichází Pán do této krajiny ke dvěma nebohým mužům. Na druhé straně vidíme lidí z toho města, kteří vystříkli Pánu s úmyslem vykázat Ježíše, protože jejich veprí zahynuli. Ach, veprí je mrzeli! O uzdravené nebožáky se vůbec nestarali, veprí byli v jejich životě na prvném místě. Nemáme v našem životě na předním místě také nějaké takové „veprí“? Snad je nenazýváme přímo „veprí“, ale například koníčky. Vše, čemu dáváme přednost před Božími věcmi, bývá takovým „vepřem“. To si Pán nevřeje; vše, čemu dáváme přednost před Bohem a jeho věcmi, je vlastně modlárstvím.

V tomto oddílu Božího slova jsme byli seznámeni se stavem lidského srdce a srdce Pána Ježíše, s Jeho zájmem o člověka, o jeho duši. Pán Ježíš touží po nás! Toužíme také my po Něm a vždy? Stojí za to pro Něj žít! Pak budeme moci vyznat s ap. Pavlem: „Mně živu býti jest Kristus a umříti získ“ (Fp 1, 21).

Chtěla bych vám něco říci o tom, jak jsem se setkala s Pánem Ježíšem.

Jako dítě jsem byla pokřtěna v kostele, ale o Bohu jsem stejně nevěděla nic, jen to, že v Něj někteří lidé věří.

V době dospívání jsem se pokoušela uplatnit v různých skupinách mladých lidí, ale nikde jsem se necitila dobrě. Nelíbily se mi jejich vzájemné vztahy, vulgární výrazy, kouření a pití alkoholu.

Pak jsem se začala znova kamarádit se svou bývalou spolužačkou Ivetou. Jednou jsme šly spolu do knihovny a ona mě prosila, abych ji doprovodila ke kamarádce, které měla přinést nějaké sešity. Cestou mi sdělila, že rodina, do které jdeme, věří v Boha. Přesto, že jsem nechtěla jít dovnitř, Ivetina kamarádká, Danku, nás tak srdečně zvala dál, že mně nic jiného nezbývalo, než pozvání přijmout. To bylo mé první setkání s lidmi, kteří věří Bohu.

Pak jsem byla pozvána na sejty mladších věřících lidí. Mě představy o této schůzce byly zcela jiné než skutečnost. Představovala jsem si obrovský sál, spoustu lidí, kteří se modlí, zvuk varhan a množství jmen, které si nebudu moci zapamatovat. Jaké bylo mé překvapení, když se schůzka konala v malé místnosti, mimo mnoha lidí jsem spatřila několik chlapců a dívek, místo na varhany hráli na kytaru. I když jsem hned nezárála radosí, líbily se mi vztahy, které měli tito lidé mezi sebou. Ráda jsem mezi ně chodila, ale rodičům jsem tyto schůzky zatím tajila, prostě jsem vždy oznánila, že jdu ven. Horší bylo, když právě přšelo. To bylo hluoupě říkat doma, že jdu ven...

Má první zkoušenosť s vyslyšenou modlitbou byla, když jsem prosila Pána Ježíše, aby v době naší schůzky nepršelo. A tak jsem se krůček po krůčku začala přiblížovat k Pánu Ježíši. Hodně mi pomáhala korespondence s věřící dívkou Márou a schůzky ve věřici rodině.

Pak přišla doba, kdy po velikonočním shromáždění v roce 1983 přijala Pána Ježíše Iveta. Udivovala mne její radost a pokoj, zatímco já jsem si začala stále více uvědomovat, že se se mnou může stát cokoliv, a že už nikdy nikoho z těchto milých lidí neuvidím. Stále více jsem se bála, že by mě mohla potkat nenadálá nehoda a pak by přišla smrt. Často jsem slyšela o tom, že Pán Ježíš, Boží Syn, přišel z nebe na zem, aby lidem nabídl možnost odpuštění vin a smíření s Bohem. Zemřel na kříži za provinění každého člověka a dozvěděla jsem se, že když tomu budu věřit celým srdcem, budu volat v pokore k Pánu Ježíši a vyznám-li Jemu své hřchy, že budu spasena — obdržím život věčný.

Často jsem o tom přemýšlela, ale také jsem se bála, že tento den v mém životě asi nikdy nepřijde. A pak nastal 1. říjen 1983. Byl první večer duchovní poezie. Po cestě do shromáždění jsem již nahlas prosila Pána Ježíše, abych se mohla v tomto dni obrátit. Rikala jsem to se slzami v očích, neboť jsem si již opravdu nevěděla rady. Ve shromáždění jsem byla radostná, ale i napjatá, jaký ten večer bude. Byl nádherný. Básně — „Cesta otce Abraháma“ — mi přiblížila jeho téměř neskutečnou věru a poslušnost. Už jsem se nemohla dočkat konce shromáždění a moc jsem toužila po osobním rozhovoru s Pánem Ježíšem. A pak jsem požádala Danku, Majku, Ivetu a Janu, aby se mnou šly do malé místnosti, že se chci modlit k Pánu Ježíši. Ale najednou, když jsme byly samy, dělaly se se mnou podivné věci. Jako bych se nemohla rozhodnout pro Pána Ježíše. Dnes vím, že se

salal snažil zabránit tomuto mému důležitému kroku, ale vítězství patřilo Pánu Ježíši. Poklekla jsem a na koleno jsem vyznala Pánu Ježíše všechno, co mne do této chvíle těžilo. Když jsem povstala od modlitby, jasně jsem cítila, jak mi se srdce spadl těžký kámen — břemeno mých hřichů. Naplnila mne obrovská radost. Byl to úžasný a nejsťastnější den v mém životě. Jistotu spasení mi dávala nejen veľká radost, zážitek z osobního setkání s Pánem Ježíšem, ale také ujištění z Božího Slova, kde je napsáno: „Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísl z mrtvých, spasen budeš. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení“. R. 10, 9.10 a Jan 5, 24, kde Pán Ježíš říká: „Amen, amen pravím vám: že kdož slovo mé slyší a věří tomu, kterým mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života“.

Od té doby jsem také přemýšlela, co jsem přijetím Pána Ježíše ztratila a co získala. Co jsem ztratila? Hřichy a svůj nepokoj, ale částečně také rodiče a sestru. Nerozumí mi, nechápou mou věru. Ale já se za ně modlím a prosím Pána Ježíše, aby byla byla učinným svědectvím v naší rodině.

A co jsem získala? Získala jsem Pána Ježíše jako příteli — pevný bod ve svém životě, odpuštění hřichů, smíření s Bohem, věčný život, radost, pokoj, Boží lásku, úžasné množství Božích zaslíbení, smysl života, nové společenství — bratry a sestry, čisté vztahy, Boží Slovo, krásné písničky... vlastně to nedovedu všechno ani vyjmenovat. A jsem mu z celého srdce vděčná, že mně dal milost vejít do Božího království.

-tafi-

píseň v temnotě

... a v noci písnička jeho se mnou, a modlitba má k Bohu života mého.
(Ž 42, 9)

Každý křesťan by měl ve svém srdci prozpěvovat. Tak o tom mluví i apoštol Pavel v epištoly Efesském 5, 19. Tento verš by měl povzbudit každého, komu se zdá obtížné nalézt písničku, kterou by chtěl někdo poslouchat. Ať zpíváme rty nebo srdcem, zpěv má být charakteristický projev našeho života, i když životní okolnosti nejsou právě příznivé. A co je vzácné, je poznání, že je to právě Bůh, který nám dává svou písničku. Vzpomeňme jen na Pavlovu a Silovou písničku v žaláři ve Filipis! (Sk 16, 25)

Před časem jsem byl na návštěvě u přátel a v jejich domě jsem zaslechl ptačí zpěv. Nebylo to však obyčejně ptáčí cvrlikání; tento zpěv připomínal s námahou zpívanou hezkou melodií. Nejprve jsem nevěděl, odkud zpěv vychází. Ale když jsem se pozorně rozhlédl po místnosti, uviděl jsem hýla v kleci. Domácí paní mi pak vysvětlila, že se hýl takto naučil zpívat v noci. Učitel opakoval svou melodiю tolíkrtá, až byl pták schopen ji napodobit. Učení však bylo možné provádět pouze v noci, když byla tma, aby pták nebyl ničím rušen.

Jak často se naučíme zpívat ty nejkrásnější písničky právě tehdy, když nás obklopují temné mraky těžkých zkoušek. To byla i Davidova zkušenosť. A také tváří v tvář Jobovu zoufalství říká Elihu: „Kde jest Bůh, stvořitel můj? Ježto on dává zpěv i vnoce“ (Jb 35, 10).

Nepoddávejme se zoufalství, když na nás doléhají temné stíny zkoušek! Bůh je s námi; On nám pomůže a dá nám i svou písničku.

přel. -hk

VELIKÝ BŮH

O jeho velikosti, moci i slávě svědčí celé stvoření: makro — i mikrokosmos. Opravdoví přírodovědci docházejí k poznání, že jde o dílo velikého Tvůrce, i když to většinou zamlčují. Zdráhají se otevřeně přiznat víru v Boha jako Stvořitele. Dávají přednost smysly vnímatelným faktům. Proto hovoří raději o „moudré Přírodě“, „matce Živitelce“ a ostýchají se onoho osobního vztahu: „Hospodine, Bože m' už!“ Doposud Ho mnozí z nich nepoznali jako Dárce.

Bůh má pro nás tři dary: svého Syna Spasitele — Záchrance, svého Ducha - Posvětitele, který uvádí ve všelikou pravdu Písma a své království — účast i podíl na své slávě i moci a lásce. Kdo si tyto dary vírou přivlastní, poděkuje a vyzná se srdcem naplněným velkou radostí: „Ten veliký Bůh-Stvořitel je nyní m' už. Můj Otec a Pán mého života. Kdo neocenil a nepřijal vděčně ani jeden z Božích darů, raději se k Bohu ani nehlásí, nechce o Něm ani uvažovat, slyšet, hovořit — aniž ví vlastně proč! Milé, aby se neprozradil ve své nejistotě a rozpačitosti. Tak mnohý z dnešní generace se domnívá, že by se „zahodil“ a „společensky ztrapnil“, kdyby prohlásil, že věří v Boha. Nic nepřijali, nechtěj také kvůli Pánu Bohu nic ztratit.

Kdykoli ráno vstávám, prohlašuji: „Dnes budeme mít pěkný den!“ Jak to? Máme přece velikého Boha! Stačí na všechny mé dnešní úkoly a problémy, tedy radostně do díla! Odměnou za Jego lásku a obdarování je mu dík našich srdcí, chvála a vyznávání. Jistě odraz Boží moci a slávy v našem pokoji a vnitřní výrovnanosti vyčítou lidé z našeho života, z našich milých mezilidských vztahů — našeho celého chování. Nechť se dovídí a slyší to překrásné svědectví: „Hospodine, Bože m' už, jak jsi veliký a jak nesporná je tvá láska ke mně hříšnému v oběti tvého milovaného Syna za mne!“ Už dnes, čím více na věčnosti, až Ho uzříme tváří v tvář bude toto naše osobní vyznání znít, když zapějeme veleslavné: „Halelujah!“ V.

ZPRÁVY ZE SBORŮ

VÝKLAD EVANGELIA PODLE JANA

S hlubokou vděčností Pánu Ježíši vám oznamujeme, draží čtenáři, že Křesťanské sbory právě vydaly pro svou vnitřní potřebu 1. díl publikace EVANGELIUM PODLE JANA. Jde o výklad prvních deseti kapitol tohoto evangelia, který napsal zeskulý bratr dr. Werner de Boor.

Mnozí Boží lidé v minulosti zdůrazňovali, že každý znovuzrozený člověk by měl především číst evangelium Jana, aby pod vedením Božího Ducha lépe poznal osobu Pána Ježíše a Jeho vztah k Bohu jako svému Otci. Werner de

NEČISTÉ VECI

Starozákonný Boží ľud v Babylone prichádzal do styku s nečistými vecmi. Preto ho prorok vyzýval: „Preč, preč, vyjdite odtiaľ, nedotýkajte sa nečistého, vyjdite z jeho stredu“ (Iz 52, 11). Ved' už skrze Mojžiša Pán Boh oznámil, čo je čisté a čo nečisté (3M 11, 47).

Podobne aj v našom živote máme rozlišovať veci čisté a nečisté. To, čo nás pripravuje o radosť v Pánovi, čo nám ubera duchovnú silu, nemôže byť čisté. Apoštol Pavol píše Timoteovi: „Maj pozor na seba i na učenie, zotravávaj v tom! Lebo keď to budeš robiť, zachrániš sa i tých, ktorí sa počúvajú.“ Inak by sme si mohli k slovám apoštola Pavla priradiť Žalm 119, 9: „Akým spôsobom očistí mládenec svoju stezku? Takým, aby sa choval podľa tvojho slova“. Rozhodujúci činiteľ u veriaceho človeka je známosť Božieho slova a konanie podľa neho.

Pre otázku čistoty je veľmi dôležité strážiť svoje srdce, lebo z neho vychádzajú myšlienky i rozhodnutia. Ako premýšľam, tak konám. Povedzme so žalmistom: „Nech mu je príjemné moje premýšľanie a ja nech sa radujem v Hospodinovi“ (104, 34). Keď sме úprimní pred Panom, On nám pomôže. Vyše páťtisicový zástup, ktorý Pán predívne nasýtil, Ho chcel potom urobiť kráľom. Aby učeníkov ochránil od takého zmýšľania, prináutil ich Pán vstúpiť do lode a odplávať na druhú stranu jazera. Potom prešili mnoho ľažkostí, aby v ich závere videli slávu Pána Ježiša, Jeho moc. Tak Pán bude konáť aj s nami.

Istá sestra, ktorá je už u Pána, bola na sviatky u ženatého syna. Veľmi dobre sa o ňu po telesnej stránke postarali. Keď som sa jej však spýtal, ako prežila sviatky, odpovedala mi, že zle. Prečo? Na záver roku sedeli pred obrazovkou a divali sa na silvestrovský program. „Ved v Božom slove máme napísané: „Nedotýkajte sa nečistého“ — a ja som sa veru dotýkala (očami, ušami a myslou),“ povedala mi na záver rozhovoru. Podivil som sa tejto úprimnosti a premýšľam, koľko to vieme povedať tak, ako ona?

O Jóbovi čítame, že bol bezúhonný, priamy, spravodlivý, že sa bál Boha a chránil sa zlého. Jozef povedal svojim bratom ešte vtedy, keď ho nepoznali: „Bojím sa Boha“ (1M 42, 18). Ale tak povedal aj v hodine pokušenia, keď bol nútenej k tomu, aby sa dotkol nečistej veci (1M 39, 7—9). Aké svedectvo môžu o nás vyspať ti, ktorí nás poznajú?

Pán Ježiš prosil za nás v modlitbe pred utrpením na kríži: „Neprosím, žeby si ich vzal zo sveta, ale žeby si ich zachoval od zlého.“ Koľko zla je všoko nás! Na svete je rozmnožená neprávosť, hriech. Ale ten, kto sa narodil z Boha, nehreší, chráni sa a ten zlý sa ho nedotýka, ako napísal Ján. Ak predsa poznáme pri nás dotyk nečistoty, môžeme sa umýť vodou Božieho slova, vyznaním znečistenia, a krv Pána Ježiša nás očistuje od každého hriechu.

Takáto výzva platí zvlášť pred bližiacim sa príchodom Spasiteľa. Kto si svätý, posvätí sa ešte (Zj 22). Kto má nádej na Jeho skorý príchod, očisťuje sa, tak ako je aj On čistý (1J 3, 3). Lebo to je Božia vôle — naše posvätenie.

-pu

OZNÁMENÍ ADMINISTRACE

Pravidelně s prvým číslom nového ročníku Živých slov zasíláme také poštovní poukázkou. I pries upozornenie v minulých letech, se nám opakuje případ, že předplatné odešle někdo jiný než příjemce časopisu. Když v průběhu roku zasíláme druhou poštovní poukázkou těm, kteří nezaplatili včas, dochází ke zbytečným nedorozuměním. Proto Vás žádáme, aby na poštovní poukázce bylo uvedeno stejné jméno, na které Vám časopis zasíláme. Dále Vás prosíme o zaslání předplatného do konce března (3. měsíc). Mnozí pamatuji na zvýšené náklady při výrobě časopisu, za což Vám srdečně děkujeme.

Vaše administrace

Boor pomerně jednoduchými slovy vede čtenáře k přemýšlení o slovech a činech Pána Ježíše, ale současně poukazuje na tajemství požehnaného křesťanského života těch, kteří se řídí slovy Pána Ježíše, jestliže byli znevuzrozeni z vody a z Ducha.

Na překladu německého originálu i na vydání publikace se podílela redakce Živých slov a další bratři a sestry. Šestiletá práce přinesla mnoho požehnání těm, kteří text překládali, opisovali, korigovali, aby jej nakonec mohli číst všichni žádostiví Božího Slova jako „mléka beze lsi“.

Kdo z vás, drazí čtenáři, neměl možnost přihlásit se o odběr publikace ve svém sboru, může o zaslání výkladu požádat administraci tohoto časopisu.

Ostrava. Jak vidíte na fotografii, kostelík je umístěn v tichém prostředí parku, v průmyslové oblasti Nové hutě Kl. Gottwalda. Od centra Ostravy jsou k němu tři zastávky tramvaje a z okrajových čtvrtí — Poruby a Jižního Města — je doprava možná i autobusy. Objekt není památkově chráněn, proto se připravuje jeho rekonstrukce a dovybavení tak, aby mohl sloužit nejen ke shromážďování věřících v Ostravě, ale i k měsíčním evangelizačním shromážděním, ke křtu, sobotním biblickým vzdělávacím sejtfím, pro jednání Rady starších a porady bratří počeck Severomoravského kraje. Sdělujeme vám tuto zprávu, abyste spolu s námi děkovali Pánu Ježíši za Jeho předlivou milost pro potřebu Jeho lidu a prosili Ježiša o moudrost při nastávajících úpravách i za ochotná srdce a ruce.

Peněžní dary sborů i jednotlivců na úpravu tohoto sborového domu můžete zaslat poštovní poukázkou na adresu Česká státní spořitelna, oblastní závod, 702 00 Ostrava 2, na účet 3316144-768 nebo na adresu Křesťanský sbor Ostrava, Bořivojova ulice, 718 00 Ostrava.

V pokoře a bázni před úkolem, který nás čeká, chceme spoléhat na Boží vedení, ochranu i požehnání této práce.

-jos

Žilina

Ach, aké to bol krásne, keď sme sa poslednú nedeľu v roku 1984 mohli zísť do novej miestnosti v Žiline, Závodská cesta č. 23. Zhromaždenie sa malo začínať, ale polovina stoličiek bola ešte neobsadená. Po oznamení čísla úvodnej piesne však na zastávke ČSAD, [ktorá je naproti miestnosti] sa ukázal autobus, z ktorého vystúpili bratia a sestry. Všetci v plnej miestnosti boli dojatí, že nám dal Pán peknú miestnosť v pravý čas.

Aj slová Písma z 1S 7, 12 sme mohli prežívať ako súčasnosť, veď skutočne, až potialto nám Pán pomáhal. Boží lud so Samuelom na potvrdenie toho položil pamätný „kameň Božej pomoci“. Pán Boh dal nám drahocenný Kameň a každý, kto verí naň, nebude zahanbený. Pán Ježiš je tým základným uholným kameňom, na ktorom sa buduje cirkev. Každý z nás máme v tejto stavbe svoje miesto, svoju úlohu a zodpovednosť. Stojme tam, kde nás Pán postavil, nevyhýbajme sa zodpovednosti, ale s radostou konajme dielo zverené Pánom.

jč

Miestek. V lednu 1985 odešla k Pánu milá sestra CELESTÍNA LOFÍTKOVÁ ve věku 79 let, která více než 50 let Jemu patřila a Jej následovala.

Zprávy z KMK

Vtýdnu od 10. 12. 1984 byly v Karlových Varech již 6. rozhovory [konzultace] Vzástupců církví USA a socialistických zemí. Tohoto setkání se zúčastnilo 60 delegátů. Setkání svolali a řídili dr. Avery Post z USA a biskup dr. Károly Tóth z Maďarska. Společně s dr. Williamem Thompsonem měli také při setkání hlavní proslov. Tyto konzultace známé jako „Karlovarské rozhovory“ začaly již v roce 1962 se záměrem vytvářet vztahy důvěry a porozumění mezi církvemi Spojených států a východní Evropy a tím podpořit i zlepšení vztahů mezi Východem a Západem. Poslední setkání bylo v roce 1980 v Princetonu v USA. Účastníci nynějšího setkání zdůraznili, že Boží stvoření v přítomné napjaté době je ohroženo početnými zápornými faktory a je třeba hledat cesty praktického přínosu k utlumení závodů ve zbrojení, ke snížení napětí a k zabránění atomové válce. V tomto smyslu byly odesány i dopisy nejvyšším představitelům SSSR a USA, a také dopis předsedovi Stockholmské konference.

Mezinárodní sekretariát KMK se poprvé letos sejde v Praze koncem ledna 1985, kde se bude zabývat plánem další činnosti, zejména přípravou 6. VMS (Všeckřesťanské mírové shromáždění), které se má konat ve dnech 2.—9. 7. 1985 v Praze.

Jak již jsme si mohli přečíst v denním tisku, místopředseda vlády Československé socialistické republiky PhDr. Matej Lúčan přijal dne 8. 1. 1985 v Hrzánském paláci v Praze představitele církví a náboženských společností působících v ČSSR. Tohoto obvyklého novoročního setkání se zúčastnil ministr M. Klusák, vedoucí sekretariátu pro věci církevní vlády ČSSR, ing. Vladimír Janků, ředitel sekretariátu pro věci církevní českého ministerstva kultury, Frant. Jelínek a další osobnosti. Místopředseda vlády poukázal na úspěchy, jichž dosáhla naše socialistická společnost v uplynulém roce. Na tomto tvořivém úsilí se podíleli také věřící spoluobčané našeho státu. Dále připomněl složitou mezinárodní situaci v důsledku horečného zbrojení. V této souvislosti ocenil úlohu, kterou v úsilí o odvrácení nebezpečí války a uhájení světového míru projevují církevní a náboženství činitelé v Československu.

V odpovědi vyjádřili náboženství činitelé vládě ČSSR svoji podporu v jejím úsilí o další rozkvět naší socialistické vlasti, za zachování míru ve světě a za prohlubování přátelství mezi národy.

Neoficiální závěr proběhl v milém prostředí přátelských rozhovorů.

-r

Marie Rafajová

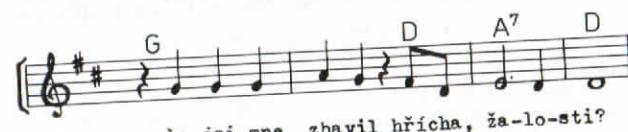
Pavel Budina

1. Co dám Ti, Pa-ne, za Tvou lásku ke mně, jež vy-ve -dla mne
2. Co dám Ti, Pa-ne, za Tvé u-tr -pe-ní, ježs pro mne snášel
3. Co dám Ti, Pa-ne, za to, že mne vodiš bezpečně ohněm,
4. Co dám Ti, Pa-ne, za Tvou lásku mnichou, jež hříšní-ky tak

z mrákot, bo-le-sti, že jsi se sklonil, Svatý, k prachu země,
pokorně a tich? Za slo-vo Tvé, jež hoře v sla-sti mění
žiti temno - stí, že v mlhách, bouřích stále se mnou chodiš,
sladce k sobě zve? Za lá-sku, kterou všky ne-pře-mohou

že jsi mne zavil hřicha, za-lo-sti?
a za štěstí v Tvých loktech milostných?
mne u-jištěuješ svoují věr-no-sti?
DÁVÁM TI, PANE, CELÉ SRDCE SVÉ.

HI-FI

Znáte tuto zkratku? — Pochází z anglického High Fidelity a znamená „vysoká věrnost“. Ve zvukotechnice je to označení techniky, která je vysoko kvalitní. Kritériem bývá míra zkreslení přenášeného signálu; dobrý je takový zesílovač nebo reproduktor, který nezkresluje to, co bylo řečeno do mikrofonu.

Největší nebezpečí zkreslení je ve výškách nebo hloubkách — a to nejen ve zvukotechnice, ale i v našem křesťanském životě! Zkusme si položit otázku: „Jsem Hi-Fi křestan?“ tedy křestan, který spolehlivě přenáší dále to, co Bůh skrze něho chce říci? Jsme takoví doma, ve škole, v zaměstnání, při nákupech, na ulici...? A jak se chováme ve výškách — když se nám vše daří, druži nás chválí, „obdivují“ — neseme i tehdy věrně Boží zvěst do svého okolí? Je náročné být věrný i v hloubkách, v ponížení, posměchu, abychom nezažáhořkli, ale trpělivě nesli podobu našeho Pána i za takových podmínek. Dozaházel L. O. brým příkladem je nám Jan Křtitel, který si neprvlastnil obdiv, slávu Božího Syna, když se ho ptali: „A nejsi ty Kristus?“ Tehdy jasně vyznal: „Ne, ale již přicházím!“ (Mk 1, 7–8) Buďme takovi i my!